

ปรากฏการณ์
พระรูปลี้กเกิดอนุสรณ์
สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

จัดพิมพ์โดย

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ

● มโนปุพพกมา ธมมา ●

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน

หนังสือ

ผู้เขียน

ฉบับอิเล็กทรอนิกส์ครั้งที่ ๑

เจ้าของผลงาน

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ผู้จัดการ

ผู้จัดหาทุน

ผู้จัดรูปเล่มหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

ผู้ออกแบบปก

คณะพิสูจน์อักษร

ผู้ประสานงาน

ผู้ให้คำปรึกษาเรื่องหนังสือ

อิเล็กทรอนิกส์

เจ้าของลิขสิทธิ์

ปรากฏการณ์พระรูปลือคเกิด

อนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

พร รัตนสุวรรณ

สิงหาคม ๒๕๖๓

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน

ศรีเพ็ญ จิตุฑะศรี

ผ่องผิว พัฒนประภาพันธุ์

ทวี ลีลาเวชบุตร

ชลิกา ไรจนโกศล

ศมานันท์ ถนัดธรรมกุล

บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด

ศุภกฤต ลีลาเวชบุตร

สอาด แก้วเกษ

สุภาณี หงส์เงิน

ทวี ลีลาเวชบุตร

กิตติ รัตนศรีวิจิตร

นริศ เรเชียงแสน

ศุภกฤต ลีลาเวชบุตร

พงษ์เพชร อมรสิทธิ์

ดร.นันทพล ไรจนโกศล

มุลนิธิพร รัตนสุวรรณ

๔๗/๒ ถ.สามเสน บางลำพู

กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๒๐๒๕

หนังสือ “ปรากฏการณ์พระรูปลือคเกิด
อนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช” เล่มนี้

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

จัดทำขึ้นใหม่ในรูปแบบของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)

เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๖๓

คำนำ

อภินิหารต่าง ๆ ของพระรูปล้นเกล้าทูลกระหม่อมสมเด็จพระนเรศวรมหาราชนี้ ครั้งแรกได้นำลงพิมพ์ในหนังสือวิญญูญาณ ซึ่งได้ลงติดต่อกันมาหลายฉบับ แล้วถึงได้รวบรวมพิมพ์เป็นเล่มเดียวกัน แต่บางเรื่องก็ยังไม่ได้นำลงพิมพ์ในหนังสือวิญญูญาณก็มี โดยเฉพาะเรื่องตอนท้าย ๆ แต่อย่างไรก็ดีในขณะที่พิมพ์หนังสือเล่มนี้ เรื่องอภินิหารที่มีผู้ เขียนส่งมาในระยะนี้ก็มีเพียงเท่านี้ เข้าใจว่าต่อไปยังจะมีผู้อื่นเขียนส่งมาอีกเรื่อย ๆ เพราะเท่าที่ทราบจากผู้ได้พระรูปล้นเกล้าทูลกระหม่อมต่างก็มีประสบการณ์แปลก ๆ กันหลายอย่าง ซึ่งคนเหล่านี้เคยมาแล้วให้ฟังแต่ยังไม่ได้เขียนเรื่องส่งมาให้

ข้าพเจ้าจะพยายามรวบรวมเรื่องอภินิหารต่าง ๆ มาไว้ให้มากที่สุด เพราะต้องการบันทึกหลักฐานเก็บไว้แต่จะต้องเป็นเรื่องที่มีหลักฐานเป็นที่เชื่อถือได้ และการพิมพ์ใน

คราวต่อไป จะได้นำรูปของคนที่มีประสบการณ์ลงไว้ด้วย
คราวนี้ทำอย่างรีบด่วน ไม่มีเวลาจะติดต่อขอรูปของผู้ที่เขียน
เรื่องส่งมา ถ้าจะรอเอาไว้ก็จะทำให้ผู้อ่านที่ต้องการทราบ
เรื่องนี้ซึ่งมีอยู่เป็นอันมากนั้นต้องคอยนานออกไปอีก ฉะนั้น
ถึงแม้จะไม่สมบูรณ์ก็ยิ่งดีกว่าที่จะต้องรอไปอีกนาน

พร รัตนสุวรรณ

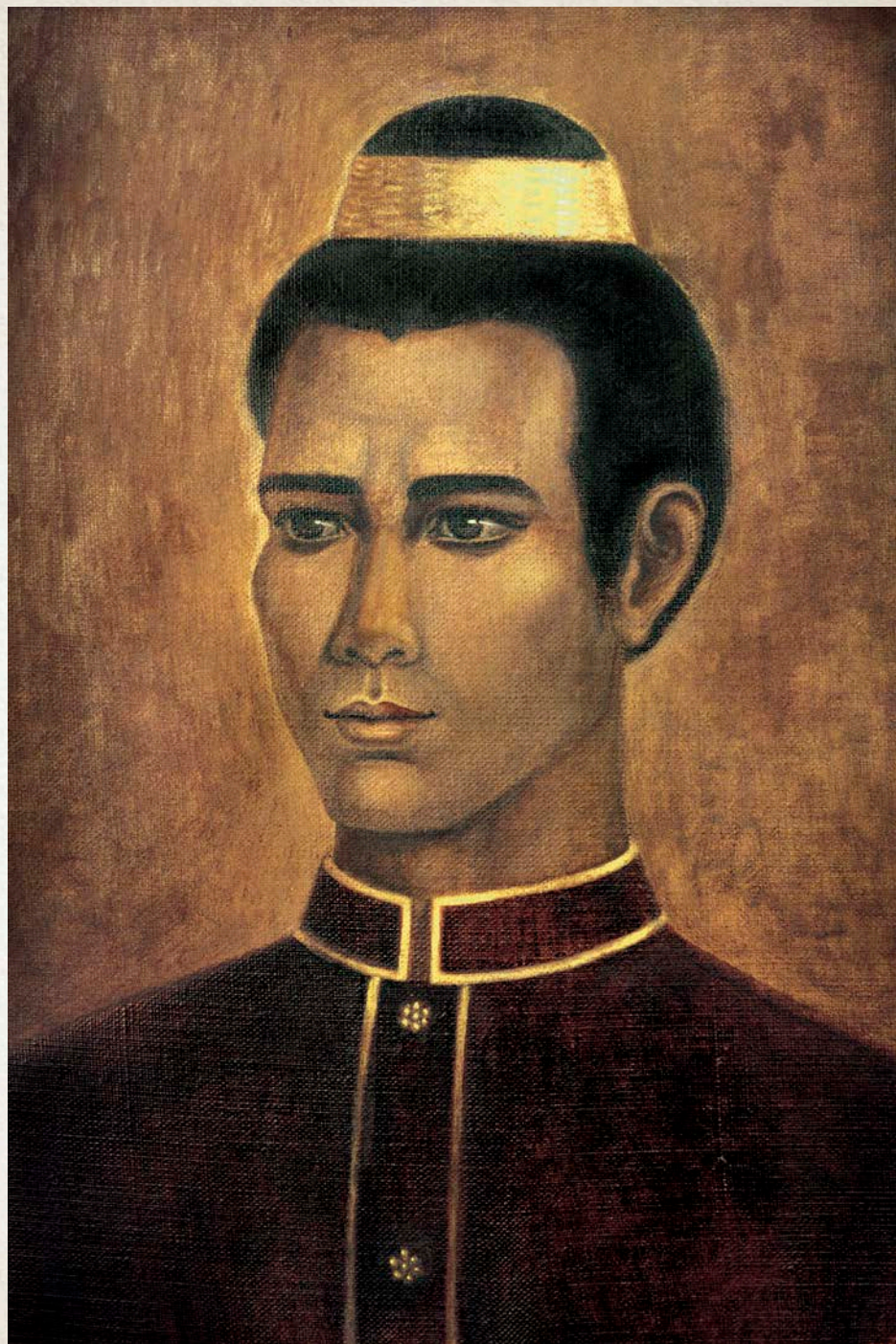
๒๖ สิงหาคม ๒๕๑๙

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)

๔๘/๓ ถนนสามเสน บางลำพู กรุงเทพมหานคร

โทร. ๔๒๒๐๒๕ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย

ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับถนนลำพู ทางเข้าวัดสังเวช

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช
ฉลองพระองค์ในวันทรงกระทำยุทธหัตถี

อธิบายอภินิหารพระรูปลือคเกิดอนุสรณ์

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

*เรื่องอภินิหารของพระรูปลือคเกิดอนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช เท่าที่มีผู้บันทึกส่งมา และได้นำมาลงในหนังสือวิญญานฉบับนี้ เป็นเพียงส่วนน้อย เพราะบันทึกเรื่องอภินิหารที่ยังไม่ได้นำลงนั้นยังมีอีกหลายเรื่อง แต่ก็จะนำลงในฉบับต่อๆ ไปตามลำดับ ข้าพเจ้าคิดว่าผู้ที่ได้ประสบอภินิหารด้วยตนเอง หรือผู้ที่ได้อ่านเรื่องที่ลงในหนังสือวิญญานฉบับนี้ ก็คงจะเกิดปัญหาสงสัยหลายอย่าง รวมทั้งตัวข้าพเจ้าเองก็สงสัย ข้าพเจ้าจึงให้คุณศรีเพ็ญเข้าสมาธิ ไปถามพวกทหารกับเทพเจ้าบางองค์ เพื่อให้ช่วยอธิบายว่าอภินิหารต่างๆ นั้น มีได้อย่างไร และที่สงสัยกันมาก อีกอย่างก็คือคนที่ได้พระรูปลือคเกิดไปจะต้องบูชาอย่างไร จึงจะถูกต้อง? หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ซักถามท่านจนเป็นเข้าใจแจ่มแจ้งแล้ว ข้าพเจ้าก็ขอถ่ายทอดมาให้

ท่านผู้อ่านได้ทราบดังต่อไปนี้

พระรูปลોકเกิดแต่ละองค์มีรังษี ๗ สี ซึ่งแต่ละสีก็มีความเข้มมาก และนอกจากนี้ยังมีรูปธงชาติรูปธรรมจักรและรูปมหามงกุฎอีก ข้าพเจ้าได้เวียนถามท่านว่า รังษีเหล่านี้ ช่วยป้องกันอันตรายได้อย่างไร? และเหตุใดจึงช่วยได้? ท่านได้ตอบว่ารังษีต่างๆ เหล่านี้เกิดจากอำนาจจิตของเทพเจ้าต่างๆ ที่มาปลุกเสก ซึ่งเท่ากับอำนาจจิตที่มีอยู่ในเทพเจ้า ทั้งหลายได้ถ่ายทอดลงในพระรูปลોકเกิด เช่นเดียวกับการทำน้ำมนต์ ซึ่งผู้ที่ทำได้ถ่ายทอดพลังจิตของตนเข้าไปบรรจุ อยู่ในน้ำและพลังที่ว่านี้จะมีผลอย่างไรก็สุดแต่การอธิษฐาน ของผู้ปลุกเสกเช่นมีผลในทางป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้น หรือทำให้คนที่คิดร้ายตั้งใจจะทำอันตราย แต่แล้วก็ทำไม่ได้ อย่างนี้เป็นต้น การที่มีผลเช่นนี้เกิดขึ้น ท่านอธิบายให้ฟังว่าเป็นเพราะโลกทั้งโลกก็คือพลังงานที่รวมตัวกันในแบบต่างๆ และพลังงานเหล่านี้ ย่อมมีความสั่นสะเทือนอยู่เสมอ และความสั่นสะเทือนต่างๆ เหล่านี้

ย่อมมีผลไปถึงในโลกทิพย์ด้วย เพราะฉะนั้นถ้าจะมีเหตุการณ์
อะไรเกิดขึ้น พวกที่อยู่ในโลกทิพย์จะรู้สึกได้ก่อนที่เหตุการณ์
นั้นๆ จะเกิดขึ้นจริง ๆ และด้วยเหตุนี้คนที่นั่งไปในรถยนต์ เมื่อ
จะมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น ทหารที่คอยคุ้มครองหรือเทพพิทักษ์ที่
คอยคุ้มครอง ก็จะรีบจัดการป้องกันแก้ไขเท่าที่สามารถจะทำ
ได้ ซึ่งวิธีทำที่ได้ผลจริง ๆ นั่นก็คือ หาวิธีทำให้พลังงานหรือ
ความสั่นสะเทือนที่ไม่ดีนั้นๆ ให้อยู่ในสภาพปกติ ซึ่งอันนี้ย่อม
หมายความว่า พวกโอบปาติกะได้ใช้พลังงานหรืออำนาจจิต
จากตัวเองเขาต่อต้านหรือแก้ไขพลังงานที่ชั่วร้ายเหล่านั้นให้
หมดสิ้นไป โดยไม่ต้องลงมือทำอะไรเลยก็ได้ แต่นี้หมายความว่า
ถึงพวกที่เข้าใจหลักความจริงท่านก็จะทำแบบนี้ แต่สำหรับ
พวกที่ไม่เข้าใจหลักความจริงเขาก็จะจัดการช่วยเหลือเหมือนอย่าง
ที่เคยจัดการช่วยในโลกมนุษย์ เป็นต้นว่ารถจะพลิกคว่ำก็ไปช่วย
ประคองไว้ไม่ให้คว่ำ หรือไปช่วยจับคนไว้ไม่ให้เป็นอันตราย ซึ่ง
การกระทำนี้ โดยปกติแล้วไม่มีผลเกิดขึ้น เพราะพวกโอบปาติกะ
ไม่ได้มีร่างกายแบบมนุษย์ แต่ในบางรายที่มีผลนั้นก็เกิด

จากอำนาจจิตของโอปปาติกะที่ไปช่วยเหลือ เข้าไปต่อต้านพลังหรือความสิ้นสะเทือนที่ไม่ดีซึ่งพลังที่ว่านี้จะออกมาโดยอัตโนมัติ ในเมื่อเขาต้องการจะช่วยเหลือใครหรือต้องการจะแก้ไขอะไร หลักอันนี้คือหลักความจริงที่อธิบายปรากฏการณ์ได้ทุกอย่าง หมายความว่าอภินิหารต่างๆ เช่น การยิงไม่ออก ฟันไม่เข้า เกิดอุบัติเหตุแต่ไม่เป็นอันตราย การทำให้โรคภัยไข้เจ็บหาย เรื่องทั้งหมดที่ว่านี้ก็อยู่ในหลักเหตุผลอันเดียวกันคือถ้าสามารถกำจัดพลังที่ไม่ดีให้หมดไปได้ ทุกอย่างก็จะปกติเหมือนเดิม

แต่อย่างไรก็ดีอย่าลืมนะว่าพลังที่ออกมาจากวิบากของกรรมที่ชั่วร้ายซึ่งเมื่อถึงเวลาที่มันจะให้ผล ถ้าผู้นั้นไม่มีอำนาจของบุญกุศลใดๆ ที่จะเข้ามาช่วยเหลือบ้างเทพเจ้าใด ๆ ก็ไม่สามารถจะช่วยเหลือเขาได้เพราะพลังชั่วหรือความสิ้นสะเทือนที่ไม่ดีที่เกิดมาจากใจของผู้นั้นมันเป็นสิ่งที่เหนียวแน่น กำจัดออกได้ยากในเมื่อบาปของผู้นั้นมีมากเพราะทำมานานหรือทำมามากบาปที่มีอยู่ในใจนั้นมันจะส่งพลังที่ไม่ดีออกมา

อยู่เรื่อย ๆ และ ด้วยเหตุนี้ คนที่มีพระเครื่องวางอย่างที่อยู่กับตัว หรือมีเทพเจ้าคอยคุ้มครองแต่แล้วในบางครั้งก็ช่วยไม่ได้

รังษีที่ออกมาจากพระรูปลોકเกิดซึ่งมีสี ๗ สีแต่ละสีก็มีความเข้มข้นนั้น รังษีที่ว่านี้ปกติจะช่วยต้านทานและแก้ไขพลังที่ไม่ดี ซึ่งอาจจะเกิดจากตัวเอง หรือจากสิ่งภายนอก อย่าลืมว่า เหตุการณ์ทุกอย่างจะต้อง ก่อให้เกิดพลังหรือความสั่นสะเทือน ซึ่งจะรู้สึกได้ง่ายใน โลกของโอปปาติกะ เพราะฉะนั้น ในเมื่อผู้ใดมีเทพพิทักษ์ รัักษาคุ้มครองจึงได้เปรียบกว่าคนที่ไม่มี และทหารแต่ละคน ที่ไปอยู่ประจำกับพระรูปลોકเกิดนั้น ความจริงพวกนี้เป็น พวกเทวดาทั้งสิ้น ไม่ใช่พวกอยู่ในอบายภูมิ ซึ่งถ้าทหารเหล่านี้เข้าภูมิของตัวเอง เขาก็จะมีรูปร่างอีกอย่างหนึ่ง และมีที่อยู่ มีอาหาร มีสิ่งแวดล้อมที่ดี ไม่อดอยาก ไม่ลำบาก แต่ทหารเหล่านี้มีน้ำใจเสียสละ ต่อดองการจะช่วยเหลือมนุษย์ จึงได้ออกจากภูมิของตนมาช่วยเหลือมนุษย์ โดยเฉพาะก็คือ มารับใช้สมเด็จพระนเรศวรมหาราช เพื่อให้ช่วยกันคุ้มครอง

ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ให้ปลอดภัย การที่เราจะปฏิบัติบูชาต่อพระรูปลือคเกิดตอย่างนั้น ถ้าเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดเท่าที่กล่าวมาโดยย่อนี้ ก็จะเห็นว่าไม่มีเรื่องยุ่งยาก ไม่ต้องทำพิธีตองอะไร เพียงแต่ให้เราระลึกถึงด้วยความเคารพ หรือเมื่อมีการทำบุญอะไรก็ขออุทิศส่วนกุศลให้ เมื่อถึงเวลารับประทานอาหาร หรือจะไปไหนก็นึกชวนเขาไปด้วย (ไม่ต้องออกเสียง) เท่านี้ก็เป็นการเพียงพอแล้ว และพระรูปลือคเกิดนี้แม้เราจะใส่ไว้ที่ตัวเป็นประจำ จะลอดราวเสื่อผ้า เข้าห้องน้ำหรือไปไหนมาไหน ทำได้ทุกอย่าง จะไม่ทำให้เสื่อม ไม่ว่าเราจะทำอะไร ข้อสำคัญคือขอให้เรามีความ เคารพบูชาอยู่เสมอเป็นใช้ได้

และอีกประการหนึ่งก็คือบทสวดมนต์ชัยสิทธิธาคา ซึ่งเริ่มต้นด้วยคำว่า“ปางเมื่อพระองค์ปรมพุทฺธฯลฯ” นั้น ควรจะสวดทุก ๆ วันเพราะบทนี้เมื่อทวาร ได้ยินอยู่เสมอเขาก็จะเกิดความรักความซาบซึ้งในผู้ที่สวดและจะเกิดกำลังใจในอันที่จะช่วยเหลือประเทศชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์เข้มข้นอยู่เสมอ

และขอได้โปรดเข้าใจไว้ด้วยว่า ผู้มีพระรูปลือคเกิดนั้นคือตัวแทน
สำคัญคนหนึ่งของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ซึ่งคนที่มีพระรูป
เหล่านี้ ต่อไปก็จะเกิดรวมพลังกันอย่างใหญ่หลวง และแล้วก็
สามารถที่จะกวาดล้างสิ่งที่เป็นภัยต่อชาติ ศาสนา พระมหา-
กษัตริย์ให้หมดสิ้นไปได้

พร รัตน์สุวรรณ

ปรากฏการณ์จากลือคเกิดอนุสรณ์

เมื่อผมได้รับพระรูปลือคเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช จากคุณศรีเพ็ญเมื่อวันที่ 5 ธันวาคม เวลาประมาณ ๑๗ น. เศษแล้ว รู้สึกปลื้มปิติเป็นอย่างยิ่งที่ได้รับสิ่งสูงค่าล้ำเลิศหาที่เปรียบอีกไม่ได้ - ในความเห็นของผมเพราะอาจารย์พร รัตนสุวรรณ และคุณศรีเพ็ญ จัตุหะศรี เล่าให้ฟังแล้วว่า สมเด็จพระนเรศวรมหาราชมีพระบรมราชโองการให้ทำลือคเกิดอนุสรณ์ของพระองค์ จำนวน ๒๑๒๗ องค์ เท่ากับ พ.ศ. ๒๑๒๗ แห่งการประกาศ อิสระภาพของชาติไทยที่เมืองแครง อันเป็นพระราชกรณียกิจ ที่เรายกย่องเทิดทูนไว้เหนือเกล้าเหนือกระหม่อม ตลอดเวลา ๓๙๐ ปีที่ผ่านมา ผมเองโชคดีที่มีโอกาสร่วมอยู่ในระหว่าง การประกอบพิธีครั้งแรกปลายเดือนกันยายนนั้น

ความซาบซึ้งถึงพระมหากรุณาธิคุณ พระปรีชาสามารถ และพระมหาวิริยกรรมในสมรภูมิทุกแห่ง ในพระมหाराชเจ้าพระองค์นี้ ผมรู้สึกมาตั้งแต่เริ่มเรียนประวัติศาสตร์

ไทยคงจะเป็นเพราะเป็นชาวอยุธยาโดยกำเนิด เกิดที่บ้านท่าเรือ อำเภوتاเรือ ตรงบริเวณที่เป็นที่ว่าการอำเภอ ท่าเรือในปัจจุบัน และได้เรียนอยู่ที่โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย จนจบชั้นมัธยมปีที่ ๓ จึงย้ายเข้ากรุงเทพฯ เคยคุ้นกับโบราณสถาน และซักถามเรื่องราวจากผู้ใหญ่ ประกอบกับ หนังสือต่าง ๆ ความเคารพเทิดทูน สมเด็จพระนเรศวรมหาราช จึงแนบแน่นอยู่ในจิตใจตลอดมา เมื่อได้รับพระรูปอนุสรณ์ผมจึงดีใจเป็นที่สุด

คืนวันจันทร์ที่ ๒ ธันวาคมนั่นเอง ได้สวดมนต์บูชา พระรัตนตรัยตามที่เคยปฏิบัติแล้วสวด “ชัยสิทธิคาถา” ที่ผมเคยสวดมาแล้วแต่สมัยยังเป็นลูกเสือตัวเล็กๆ อยู่อยุธยา น้อมใจระลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณและพระมหาวีรกรรมในสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เป็นพิเศษโดยเฉพาะ

หลังเที่ยงคืนจึงเข้านอนอย่างเคยก่อนนอน ทำใจให้สงบ รำลึกทบทวน “ชัยสิทธิคาถา” โดยเฉพาะบทสุดท้ายตามที่อาจารย์พรเคยแนะนำไว้ ครู่เดียวก็รู้สึกเคลิ้มไปว่าได้ เข้าเฝ้าสมเด็จพระสังฆราชเจ้า ญาณทัฬหมหาเถระ ที่ วัดสระเกศ สมเด็จฯ ทรงทักว่าที่คอห้อยอะไร

รัศมีก็ตรัสว่า “อ้อ - ของวิเศษนี้ รักษาไว้ให้ดีต่อไปนี่จะเป็นแสงสว่างนำชีวิตให้ก้าวหน้า ช่วยกันรักษา ชาติศาสนา พระมหากษัตริย์ที่เคารพของเรา”

ต่อจากนั้นท่านได้ตรัสสั่งสอนแนะนำอีกหลายประการแล้วผมจึงรู้สึกตัวตื่นขึ้นดูนาฬิกาเฟิ่ง ๐๑.๒๒ น. เหตุการณ์ ในขณะที่เคลิ้มไปนั้น ปรากฏแจ่มชัดในความจำราวกับพบมาด้วยความรู้สึกสมบูรณ์เวลาตื่นอยู่ที่เดียว ที่ห้อยคอผมอยู่นั้น คือ “พระรูปลือคเกิดอนุสรณ์ฯ” ที่เฟิ่งได้รับมาเย็นนั้นเอง

ผมเห็นว่าเป็นปรากฏการณ์เกี่ยวกับพระรูปนี้โดยตรง จึงเขียนมาให้อาจารย์พรและคุณศรีเพ็ญรับทราบ

สิริ พัฒนกำจร

(๑๔ ธันวาคม ๒๕๑๗)

ข้าพเจ้าได้ไปหาคุณหมอมสร ในตอนเย็นวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๑๗ ตามปกติเพราะข้าพเจ้ามักจะไปหาคุณหมอเสมอเวลารู้สึกไม่ค่อยสบาย ซึ่งคุณหมอก็ให้ความเมตตาปราณีเสมอตลอดมา ให้การเอาใจใส่รักษาเป็นอย่างดีโดยไม่ได้คิดอะไร ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจของคุณหมอและพี่แจ้วเป็นอย่างยิ่ง ในเย็นวันนั้นคุณหมอได้เล่าให้ฟังว่า เมื่อวันที่รับพระรูปลือคเกิดอนุสรณ์จากข้าพเจ้าไปนั้น ตกกลางคืนหลังจากทำกิจอะไร ๆ เสร็จแล้วเข้านอนนั้นพอเริ่มเคลิ้ม ก็มีปรากฏการณ์เกิดขึ้นดังที่คุณหมอได้เล่าให้ฟังแล้วในตอนต้น อาจารย์พรได้บอกให้ข้าพเจ้าเข้าสมาธิเวียนถามพ่อฤๅษี คว้า สิ่งที่คุณหมอพบเห็นนั้นคืออะไรกันแน่ พ่อฤๅษีบอกว่า สมเด็จพระสังฆราชเจ้าญาณโณทัยมหาเถระ สมเด็จพระสังฆราชวัดสระเกศฯ ได้เสด็จมาที่บ้านคุณหมอในคืนนั้น และเหตุการณ์ได้เป็นไปอย่างที่คุณหมอเล่าให้ฟังนั้น ทุกประการ (ข้าพเจ้าได้ทราบจากพ่อฤๅษีมานานแล้วว่า สมเด็จพระสังฆราชวัดสระเกศฯ ได้คอยให้ความคุ้มครองคุณหมอมาตั้งแต่วันมาฆบูชาเมื่อ ๒ ปีก่อนแล้ว โดยที่

วันแรก เริ่มที่ทรงเสด็จมาให้ความคุ้มครองนั้น เป็นนิมิตให้คุณ
หมอเห็นไปว่า พระองค์มาลอยทักษิณาวัตรรอบบ้านคุณหมอ
๓ รอบ และมีแสงสว่างไสวเหลือเกิน) ดังนั้นเมื่อคุณหมอ
ได้รับสิ่งมีค่าพระองค์จึงเสด็จมาแสดงความยินดี และให้มั่นคง
ในความดียิ่งขึ้นโดยลำดับ เพื่อความสวัสดิต่อไป

ศรีเพ็ญ จัตูทะศรี

เรื่องเกี่ยวกับลึกลับเกิดพระรูป สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

อัมพวัน รัตนมณี หลานสาวของภรรยาของข้าพเจ้า เป็นผู้หญิงซึ่งได้รับลึกลับเกิดพระรูปของสมเด็จพระ-นเรศวรมหาราชไปประจำตัวในรุ่นแรก อัมพวันเป็นคนเชื่อในทางนี้อยู่มากเพราะเคยมีประสบการณ์ที่ชัดเจนในทางนี้มาก่อนสมัยเมื่ออายุได้ ๗ หรือ ๘ ขวบ (ปัจจุบันอายุ ๒๓ ปี) เคยอ่านหนังสือเรื่องกฎแห่งกรรมของ ท.เลียงพิบูลย์เล่มใหญ่ ๒ เล่ม ๑๒๐ เรื่อง ซึ่งคุณ ท. ได้มอบเป็นอนิฉันทนากการแก่ข้าพเจ้าจนจบทั้งสองเล่มและเชื่ออย่างจริงจัง นอกจากนั้นก็ได้อ่านเรื่องประสบการณ์นอกกายเนื้อ และประวัติของหลวงพ่อบานวัดบางนมโคด้วยความเอาใจใส่ ขณะนี้อัมพวันอยู่ในสหรัฐอเมริกา ได้เขียนจดหมายเล่าเรื่องมาให้ฟังว่า

คืนวันหลังจากที่มีจันทร์คราส ๑ วัน ฝันไปว่าผู้ชายคนหนึ่ง เห็นตัวไม่ถนัด พามาเยี่ยมข้าพเจ้าที่กรุงเทพฯ

บอกว่าข้าพเจ้าไม่สบาย ซึ่งก็เป็นความจริงที่อันพวันทราบ ไม่ได้เลย เพราะข้าพเจ้าป่วยอยู่ ๒ วัน คือวันที่มีจันทรคราส และหลังจากวันนั้นอีก ๑ วัน โดยเจ็บแผลต้องนอนอยู่กับที่ เกือบตลอดเวลา แม้ไม่ใช่เป็นการล้มหมอนนอนสีก่อน แต่เมื่อถึงเวลาปวดแผลขึ้นมา ก็ปวดมากและปวดอยู่เป็นเวลานาน คืนวันที่มีจันทรคราสนั้น ข้าพเจ้าก็เริ่มปวดแผลบ้างแล้ว แต่ได้ฝืนใจไปนั่งฟังการทำพิธีสวดที่สำนักคันคว้าทาง วิญญาณอยู่ตลอดเวลา เสร็จแล้วก็ต้องรีบกลับมานอน เรื่องนี้อัมพวันไม่สามารถจะรู้ได้ เพราะได้เดินทางไปสหรัฐอเมริกาก่อนหน้านี้ประมาณ ๑ เดือน ในฝันอัมพวันเล่าว่า มีผู้ชายมาบอกว่าข้าพเจ้าซึ่งเป็นลุงไม่สบายจะพาไปเยี่ยม จึงมากับเขาด้วย แต่ก็อยู่ได้ไม่นาน ต้องรีบกลับ การไปและกลับก็เร็วเหมือนเดินทางด้วยจรวด อัมพวันเล่าว่าพยายามดูหน้าคนที่พามาเท่าใดก็มองไม่เห็นถนัด รู้แต่ว่าเป็นผู้ชายเท่านั้น เรื่องนี้อาจไม่มีหลักฐานแน่นอนว่าผู้ที่พามา นั้นเป็นทหารของสมเด็จฯ พระนเรศวรมหาราชจริง ๆ ก็อาจจะเป็นผู้อื่นก็ได้ แต่เมื่อคำนึงถึงความจริงที่ว่าอัมพวันไม่ได้มีพระ

หรือเครื่องรางอย่างอื่นประจำตัวเลยนอกจากเหรียญพระรูปสมเต้จพระนเรศวรมหาราชอย่างเดียวนั้น หลักฐานก็แคบเข้ามามาก จนอาจลงสันนิษฐานได้เลยว่าจะต้องเป็นทหารของพระองค์อย่างแน่นอน

เรื่องที่สองเกี่ยวกับอัมพวันก็คือก่อนที่จะเดินทางไปสหรัฐอเมริกาเพื่อนของอัมพวันคนหนึ่งซึ่งเรียนอยู่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ถูกรถทับตายที่หน้า ร.ร. ตั้งตรงจิต ซึ่งหนังสือพิมพ์ได้ลงข่าวไปแล้ว ชื่อนางสาวสมมาตย์ (นามสกุลจำไม่ได้) หลังจากสมมาตย์ถึงแก่ความตาย ปรากฏว่าพวกเพื่อนๆ กลัวกันมาก คือกลัวว่าจะไปปรากฏตัวมาให้เห็น ยิ่งสนิทมากก็ยิ่งกลัวมาก ที่หอที่สมมาตย์อยู่ประจำ ปรากฏว่ามีการขนของย้ายห้องกันขนานใหญ่ ที่กลัวขนาดหนักถึงกับย้ายออกไปเลยก็มี และต่อมาก็มีข่าวว่าสมมาตย์ไปปรากฏตัวให้เพื่อนและญาติพี่น้องบางคนเห็นจริงๆ อัมพวันเป็นเพื่อนคนหนึ่งของสมมาตย์ เรียนอยู่ชั้นเดียวกัน แต่คนละห้องและอัมพวันสำเร็จก่อน คืนหนึ่งอัมพวันฝันไปว่าเห็นสมมาตย์มาหา และได้บอกว่าการมาหาอัมพวันเป็นเรื่องลำบากมากเพราะเข้ามาได้โดยยากและต้องรีบกลับ แต่ไม่ได้บอกว่าจะเข้ามาในบ้านหรือมาหายากเพราะ

อะไร เรื่องนี้อาจสันนิษฐานได้เป็น ๒ ทาง คืออาจเป็นด้วยพระภูมิเจ้าที่ หรือเป็นด้วยเหรียญพระรูปนั้นก็ได้อีกทั้ง ๒ อย่างก็ได้ ข้าพเจ้าเองก็ไม่มีทางทราบ แต่นำมาเล่าให้ฟังเป็นเรื่องประกอบ

อัมพวันดูจะมีลักษณะเป็นคน sensitive หรือ psychic โดยทางตาอยู่เหมือนกันเพราะเมื่ออายุได้ ๗ หรือ ๘ ขวบ เคยเห็นโอบปาตีกะหลายคนด้วยกัน มานั่งจ้องอยู่ข้างมุ้งในบ้านจังหวัดสุโขทัย ซึ่งในมุ้งนั้นมีคนนอนกันอยู่หลายคนแต่ไม่มีใครเห็น อัมพวันได้เล่าเรื่องนี้ให้ผู้ใหญ่ฟังพร้อมทั้ง บรรยายลักษณะของโอบปาตีกะเหล่านั้นให้ผู้ใหญ่ในบ้านฟังด้วย ซึ่งทุกคนก็ยืนยันว่าบุคคลเหล่านั้นเคยมีตัวจริงอยู่ในบ้านนั้น และได้ถึงแก่กรรมในบ้านนั้นก่อนอัมพวันเกิด และเรื่องนี้ก็ไม่ได้มีใครเล่าให้อัมพวันฟังเลย เพราะเกรงว่าจะกลัว แต่เมื่ออัมพวันเห็นเองและบรรยายลักษณะได้ถูก ผู้ใหญ่จึงต้องเล่าให้ฟังตามความเป็นจริง

ศิริ พุทธศุภร์

พลังจากลึกลับเกิดพระรูปสมเด็จ พระนเรศวรมหาราช

โดย ไพบุลย์ หักกะยานนท์

เมื่อสำนักค้นคว้าทางวิญญาณได้สร้างลึกลับเกิดพระรูปสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ตามรับสั่งขององค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช เพื่อวัตถุประสงค์ดังที่อาจารย์พร ได้แจ้งให้ทราบแล้วในหนังสือวิญญาณ ซึ่งการทำพิธีครั้งแรกมีลึกลับเกิดเข้าพิธีจำนวน ๕๙๙ องค์เริ่มพิธีเมื่อวันที่ ๒๕ ก.ย. ๑๗ และเสร็จพิธีเมื่อวันที่ ๒ ต.ค. ๑๗ นั้น ในการนี้ข้าพเจ้าได้บูชาไปจำนวน ๒ องค์ เพื่อให้บุตรสาวของข้าพเจ้าแขวนติดตัวต่อมารรยาของข้าพเจ้าได้มาขอบูชาไปอีก ๑ องค์ เมื่อบูชามาแล้วก็นำมาเก็บไว้ที่โต๊ะหมู่บูชา มิได้นำมาแขวนติดตัว ด้วยกลัวว่าจะทำหาย และคิดว่าเมื่อมี ฐานะไปไหนมาไหนไกล ๆ จึงจะแขวนติดตัวไปสองสามวัน ต่อมารรยาของข้าพเจ้าได้ลองนำมาแขวนคอเมื่อเวลาจะนั่งทำสมาธิ ปรากฏว่าจิตรวมเป็นสมาธิได้เร็วกว่าปกติและได้เกิดปีติต่าง ๆ

เมื่อออกจากสมาธิแล้วจึงได้ถอดลือคเกิดออกจากคอส่งให้ข้าพเจ้าทดลองดูบ้าง ซึ่งเมื่อข้าพเจ้านำลือคเกิด มาใส่ไว้ในมือแล้วลองนั่งสมาธิดู ก็ปรากฏว่าจิตรวมเป็น สมาธิได้เร็วกว่าปกติ และเกิดปิติต่าง ๆ จริง จึงคิดว่าจะต้องบูชาเอาไว้สำหรับส่วนตัว ข้าพเจ้าบ้าง เพื่อประโยชน์ในการทำสมาธิ ข้าพเจ้าคิดว่าพลังที่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชและเทพทั้งหลายเพ่งลงมาจากโลกทิพย์ ได้บรรจุอยู่ในลือคเกิดที่เข้าพิธีทุกองค์อย่างแน่นอนสมควรที่ผู้ปฏิบัติทางสมณะ วิปัสสนาจะมีไว้ติดตัว เพื่อเป็นพลังเสริมสร้างในการทำสมาธิให้จิตรวมเป็นสมาธิเร็วขึ้นหลังจากที่ข้าพเจ้าได้ทดลองถือลือคเกิดนั่งสมาธิแล้วรุ่งขึ้นข้าพเจ้าก็รีบเดินทางไป ยังสำนักคั่นคว้าทางวิญญาณ บูชาลือคเกิดชนิดนาคมา ๑ องค์ และได้แขวนสร้อยคอติดตัวอยู่ตลอดเวลา ซึ่งผลจากการที่ข้าพเจ้าและครอบครัวได้แขวนลือคเกิดติดตัวอยู่ตลอด เวลานี้ทำให้ข้าพเจ้าและครอบครัวไม่ได้รับอันตรายเนื่อง จากรถยนต์ที่ข้าพเจ้าขับได้เกิดชนกับรถบรรทุก ซึ่งเล่นตัดหน้าอย่างจัง เป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าคงจะ

เกิดจากอภินิหารของลือคเกิดพระรูปสมเด็จพระนเรศวรมหาราช
นี้แน่ เพราะนอกจากลือคเกิดแล้วครอบครัวของข้าพเจ้ามิได้มี
เครื่องรางของขลังอย่างอื่นติดตัวแต่อย่างใด ดังจะได้เล่าให้ฟัง
ในโอกาสต่อไปนี้

ปาฏิหาริย์ลือคเกิดพระรูปสมเด็จพระ พระนเรศวรมหาราช

เรื่องที่ข้าพเจ้าประสบมานี้จะเป็นเพราะอำนาจ
ปาฏิหาริย์ของลือคเกิดพระรูปสมเด็จพระนเรศวรมหาราชหรือ
ไม่ ขอต่านผู้อ่านได้โปรดพิจารณาดู

เรื่องมีอยู่ว่า เมื่อวันที่ ๒ พ.ย. ๑๙ นี้ข้าพเจ้าและ
ครอบครัวพร้อมด้วยญาติสนิทอีก 4 คน ได้เดินทางไปธุระที่
จังหวัดจันทบุรีโดยใช้พาหนะไฟล์คู้ ๑ คันและรถเก๋งโตโยต้า
คราวน์ของข้าพเจ้าอีก ๑ คัน ได้เดินทางไปถึงจันทบุรีด้วยความ
ปลอดภัยและได้พักค้างคืนที่จันทบุรี ๑ คืน รุ่ง ขึ้นวันที่ ๓ พ.ย.
๑๙ เมื่อทำธุระเสร็จแล้วจึงเดินทางกลับ

ออกจากจังหวัดจันทบุรี เมื่อเวลา ๑๓.๓๐ น. มา แวะพักรถที่จังหวัดระยอง ประมาณ ๑๐ นาที แล้วจึงเดิน ทางต่อเพื่อเข้ากรุงเทพฯ ให้ทันก่อน ๖ โมงเย็น เพราะข้าพเจ้าจะต้องส่งลูกสาว ๒ คนเข้าโรงเรียนประจำ รถข้าพเจ้าวิ่งนำหน้า ในรถมีข้าพเจ้าเป็นผู้ขับ ลูกสาวคนโตอายุ ๑๔ ปี นั่งข้างหน้าด้านซ้ายคู่กับข้าพเจ้า เบาะด้านหลังมีภรรยา ของข้าพเจ้านั่งติดประตูด้านซ้าย อุ้มลูกสาวคนเล็กอายุ ๑๐ ปี ซึ่งนอนหลับอยู่บนตัก ตรงกลางน้องสาวภรรยาของ ข้าพเจ้านั่งติดประตูด้านขวา น้องสาวภรรยาของข้าพเจ้าอีก คนหนึ่งนั่งหลับอยู่ รวมเป็น ๖ คนด้วยกัน ส่วนรถไฟล์ค ตู้นั้นขับตามหลังมาเว้นระยะพอสมควร

เมื่อออกจากระยองผ่านตลาดบ้านฉาง พอเลยตลาด บ้านฉางไปประมาณกิโลเมตรเศษๆ ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ ๑๕.๔๕ น. ข้าพเจ้าขับรถด้วยความเร็ว ๘๐-๙๐ กม.ต่อชั่วโมง ขณะนั้นมีรถบรรทุกชนิด ๔ ล้อบรรทุกพวกขวด น้ำอัดลมวิ่งสวนทางมา จะด้วยเหตุผลกลใดไม่ทราบรถบรรทุกที่วิ่งสวนทางมาด้วยความเร็วพอสมควรนั้น ได้เหยียบเบรค

และหักพวงมาลัยรถมาทางขวาเต็มแรง รถบรรทุกจึงวิ่งตัดถนนข้ามมาในทางรถของข้าพเจ้า ในระยะกระชั้นชิด มากเกินกว่าที่จะหลบหลีกได้ เมื่อเห็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงเหยียบเบรคและหักพวงมาลัยหลบไปทางขวา เพื่อจะให้รถของข้าพเจ้าพ้นท้ายรถบรรทุก แต่เนื่องจากระยะกระชั้นชิดมากจึงหลบไม่พ้น หน้าหม้อรถของข้าพเจ้าจึงเสยเข้ากลางคันของรถบรรทุกเต็มแรง ข้าพเจ้ารู้สึกว่หน้าหม้อรถของข้าพเจ้าสูงขึ้น เพราะล้อรถบรรทุกด้านที่รถของข้าพเจ้าชน นั้นยกสูงขึ้นเกือบตะแคงพลิกคว่ำ หากแต่หน้าหม้อรถของข้าพเจ้าชี้ทับอยู่ รถบรรทุกจึงไม่ตะแคงพลิกคว่ำด้วยน้ำหนัก หน้าหม้อรถ ของข้าพเจ้าที่ทับอยู่ จึงทำให้ล้อรถบรรทุก ตกลง บนถนนตามเดิม แต่ด้วยความเร็วของรถบรรทุกยังมีอยู่ จึงวิ่งต่อไปหยุดที่ข้างถนน ส่วนรถของข้าพเจ้าคงหมอบกระแต อยู่กึ่งกลางถนนนั่นเอง (เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตั้งแต่รถข้าพเจ้า ชนข้างรถบรรทุกจนหมอบอยู่กึ่งกลางถนนน กินเวลาเพียง ๒-๓ วินาทีเท่านั้น)

ก่อนอื่นข้าพเจ้ารีบถามลูกสาวคนโต ที่นั่งอยู่เบาะหน้าด้านซ้ายซึ่งใกล้จุดที่รถปะทะกันมากที่สุดว่า เป็นอะไร

หรือเปล่า ลูกสาวข้าพเจ้าซึ่งขณะที่เห็นรถชนกันได้รีบหมอบลงกับเบาะรถ ได้ตอบว่าไม่เป็นอะไร ข้าพเจ้าก็รู้สึกโล่งใจ ไปหน่อยหนึ่ง รีบถามพวกที่นั่งด้านหลังว่ามีใครเป็นอะไรบ้าง ภรรยาข้าพเจ้ากับลูกสาวคนเล็กที่นั่งนอนหลับอยู่บนตักก็บอกว่าไม่เป็นไร ส่วนน้องสาวคนที่นั่งหลับอยู่หลังข้าพเจ้าซึ่งนับว่า เป็นจุดที่ไกลอันตรายที่สุด ปรากฏว่าปากแตกมีเลือดออกเล็กน้อย เพราะขณะที่รถชนกันเธอนั่งหลับ แรงกระแทกของรถ ทำให้ปากไปกระทบกับพนักพิงข้างหน้า จึงปากแตกเล็กน้อย เมื่อสำรวจดูแล้วไม่มีใครบาดเจ็บมาก

ข้าพเจ้าไม่ได้มีความตกใจหรือเสียอกเสียใจที่รถต้องพังไปแถบหนึ่ง เมื่อทุกคนปลอดภัยก็พอใจแล้วรถพังก็ซ่อมใหม่ได้ แต่ถ้าคนเป็นอะไรไปละก็.....ซ่อมไม่ได้เหมือนรถ สำหรับรถนั้นเมื่อสำรวจดูแล้วปรากฏว่า ตั้งแต่หน้าหม้อด้านซ้ายจนกระทั่งถึงประตูหน้าทั้งหมด หม้อน้ำพัง บังโคลนฉีกรวมกันไปกองอยู่ที่ประตูหน้า ฝากระโปรงพังอ เมื่อดูสภาพรถแล้วไม่น่าเป็นไปได้ที่ผู้อยู่ในรถจะปลอดภัยเช่นนี้ น่าประหลาดใจที่ขณะที่รถชนกันนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีชนกันเพียงเบา ๆ เท่านั้น

ไม่ได้ยินเสียงดังโครม หรือได้รับความสะเทือนอะไรมากนัก
ข้าพเจ้าไม่ได้ตกตะลึง มีสติอยู่ตลอดเวลา และถามผู้ที่นั่งใน
รถทุกคนก็ตอบตรงกันหมด แต่แล้วเราก็นึกขึ้นได้ว่า คงจะเป็น
ด้วยอภินิหารของลือคเกิดพระรูปสมเด็จพระนเรศวรมหาราช
ที่ข้าพเจ้า ภรรยาและลูกสาวอีก ๒ คนแขวนอยู่คนละ ๑ องค์
นอกจากลือคเกิดแล้วเราก็ไม่มีเครื่องรางของขลังอย่างอื่นติดตัว
อีกเลย ส่วนน้องสาวภรรยา ข้าพเจ้าอีก ๒ คนนั้นไม่ได้แขวน
ลือคเกิดพระรูปสมเด็จพระนเรศวรมหาราช แต่ก็ได้เข้าไปนั่งใน
ห้องพิธีขณะทำพิธีปลุกเสกลือคเกิดในครั้งแรกด้วย ย่อมได้รับ
พลังจากการปลุกเสก ในครั้งนั้น จึงมิได้เป็นอันตรายมาก

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ ทำให้ข้าพเจ้าและครอบครัว
มั่นใจว่า ลือคเกิดพระรูปสมเด็จพระนเรศวรมหาราชนี้ นอก
จากจะเสริมพลังในการทำสมาธิแล้วยังมีอภินิหารให้การป้องกัน
อันตรายต่างๆ ด้วย

บันทึก

๒๓ ต.ค. ๑๗

เรียนอาจารย์พรทีเคารพ

ผมได้บันทึกเหตุการณ์ที่ผมได้ประสบมา หลังจากที่ได้บูชาลือคเกิดพระรูปสมเด็จพระนเรศวรไปได้สองสามวันจึงได้บันทึกมาเพื่อให้อาจารย์ได้พิจารณาดูว่า เป็นอุปาทานของผมนเองหรือเป็นเพราะเหตุอื่น

ผมบูชาลือคเกิดจากอาจารย์มาแล้วก็นำมาบูชาไว้บนตั่งพระ หลังจากทีบูชามาได้สองสามวัน จำได้ว่าเป็นวันเสาร์ที่ ๕ ตุลาคม เวลาประมาณสองทุ่มผมกำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่คนเดียวในห้องนอน สักพักก็รู้สึกว่ามีคนมายืนอยู่ข้างๆ เมื่อชำเลืองมองจากหางตาเป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ แต่พอหันไปมองตรงๆ ก็ไม่พบอะไร ผมไม่ได้สนใจอีก นึกว่าตาฟาด ได้เวลาก็เข้านอนตามปกติ แต่คืนนั้นนอนหลับไม่สบาย อึดอัดกระสับกระส่ายบอกไม่ถูกตลอดคืน พอราวๆ ตีห้าดูเหมือนมีคนมากระตุกแขนจนสะดุ้งตื่น ปกติผมเป็นคนนอนไว ถ้ามีใครเข้ามาในห้องมักจะตื่นก่อนเสมอ พอลุกขึ้นดูไม่มีใคร ดูนาฬิกาก็ยังเป็น

เวลาตีห้ายังเข้าอยู่ วันรุ่งขึ้นเป็นวันอาทิตย์ ตั้งใจจะนอนตื่นสาย บ้าง นึกในใจว่าคงฝันไป จึงล้มตัวลงนอนต่อ กำลังเคลิ้มก็คล้าย กับเห็นเงาดำเอื้อมมือมากระตุกคอเสื้ออย่างแรง จนรู้สึกว่ ีรชะถูกระชากมาตามแรงกระตุกด้วย รีบลืมตาลุกขึ้นมาทันที ก็ไม่เห็นมีใคร ประตูห้องยังปิดอยู่เป็นปกติ

ถึงตอนนี้ชักสงสัยว่าจะมีอะไรผิดปกติแล้ว เลยไม่ นอนต่อ นั่งคิดทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจนสว่าง ผมเพิ่งเคย เจอกับเหตุการณ์นี้เป็นครั้งแรก บ้านที่อยู่นี้ก็อยู่กันมาสิบกว่าปี โดยไม่มีอะไรผิดปกติ หลังจากนั้นอีกสองสามวันน้อง ชายของผม ซึ่งชอบกลับบ้านดึก ๆ ก็มาเล่าให้ฟังว่าเห็นคน รูปร่างสูงใหญ่ยืน อยู่หน้าประตูห้องผมเข้าอีก แต่ผมไม่พบเหตุการณ์อื่นอีกเลยจน เดี่ยวนี้

ด้วยความเคารพ

สิทธิพล วิชัยดิษฐ์

ประสบการณ์เรื่องรถเสีย

ในการที่อาจารย์พรได้กระทำพิธีปลุกเสกพระรูปสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ตามที่พระองค์ท่านได้ทรงรับสั่งให้ทำขึ้นนั้น ดิฉันก็เป็นผู้หนึ่งที่ได้มาช่วยและร่วมในพิธี พร้อมด้วยผู้ที่คุ้นเคยอีกหลายคนทั้งสองครั้ง และก็ได้นำพระรูปไปสำหรับทุกคนในบ้าน สำหรับดิฉันนั้นตั้งแต่ได้พระรูปไปแล้วได้ห้อยคอเป็นประจำไม่เคยถอด และก็ไม่มีเหตุการณ์อะไร จนกระทั่งวันที่ฝนตกใหญ่ น้ำท่วม จะเป็นวันที่ทำอะไรก็จำไม่ได้ ทราบแต่ว่าเป็นต้นเดือนตุลาคม ๒๕๑๗ และทุกคนก็คงจำได้ว่าตอนนั้นกรุงเทพฯ อยู่ในภาวะอย่างไร น้ำท่วมมากมีหลายถนนที่เสียหาย วันแรกที่น้ำท่วม วันนั้นฝนตกตั้งแต่เช้า ลูกชายคนเล็กดิฉันได้เอารถออกไปศึกษาที่มหาวิทยาลัยศิลปากร จนเย็นและดิฉันมองไปที่ถนนเห็นน้ำท่วมหมด รถผ่านไปมาด้วยความลำบากในใจก็คิด เป็นห่วงลูกชาย ไม่ทราบว่าแกจะนำรถมาได้ตามปกติหรือเปล่ารับประทานอาหารเย็นแล้วก็ออกมาทำงานรอการถกลับของลูกชาย สักครู่ลูกสาวก็กลับจากทำงานอย่างทุลักทุเล เขาก็เล่าว่าข้างนอกน้ำก็ท่วมมากรถติดและเสียกลางถนนเป็น

แถว ดิฉันก็คอยแกลง ๒ ทุ่มกว่า จึงมีกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้น ดิฉันไปรับ ลูกชายดิฉันโทรฯ มาบอกว่ารถเขามาเสียอยู่ที่สามย่าน น้ำท่วมมาก สตาร์ทเท่าไรไม่ติด แก่ไม่รู้จะทำอย่างไร ช่างแถวนั้นก็ไม่มี พี่เขยเขาก็มาแนะนำให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ลองดู บางทีจะสตาร์ทติด ดิฉันก็สั่งแกว่าถ้ามีอะไรให้โทรฯ มาอีก ดิฉันเป็นห่วงแกมาก นั่งทำงานต่อและคอยต่อไปด้วย ความเป็นห่วงจนเกือบ ๒๒ นาฬิกา ดิฉันกางร่มเดินไปดูที่ถนนอีกเห็นน้ำเต็มไปหมด กลับเข้ามานั่งคอยต่อจน ๒๒ นาฬิกาเศษ จึงมีกริ่งโทรฯ มาอีก พ่อลูกชายดิฉันนั่นเอง บอกว่าที่สามย่านได้พยายามสตาร์ทอยู่เรื่อยจนติด แต่มาได้แค่หน้าโรงพยาบาลจุฬาฯ เครื่องก็ดับอีกทำอย่างไรก็ไม่ติด เขาหมดปัญญาแล้ว ดิฉันก็เลยบอกไปว่าให้หาจ้างเด็กช่วยเข็นเข้าจอดไว้ในโรงพยาบาล ทั้งรถไว้ที่นั่น ตัวเองหาทางกลับบ้านเถิดเพราะดึกมากแล้ว ข้าเดี๋ยวจะหารถกลับไม่ได้ ดิฉันก็วางหูโทรศัพท์ มานั่งใจคอไม่ดีไม่ได้คิดอะไรทั้งนั้น นอกจากห่วงลูก แต่มีอะไรแวบขึ้นมา ดิฉันคว้าพระรูปที่

ห้อยคอ ใส่กลางฝ่ามือพนมมือตั้งใจให้แน่วแน่ที่สุดถึงทหาร แล้วพูดเบา ๆ ว่า “ขอทหารแห่งพระรูปนี้จงแสดงอภินิหารให้ข้าพเจ้าประจักษ์ชัดสักครั้งเถิด ขอให้ท่านช่วยลูกชายข้าพเจ้าด้วยตอนนี้เขานำรถมาเสียอยู่ที่หน้าโรงพยาบาลจุฬาฯ ขอท่านได้โปรดช่วยลูกชายข้าพเจ้าด้วย กรุณานำรถให้มาถึงบ้านด้วยเถิด ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างมากด้วย” แล้วดิฉันก็นั่งคอยต่อไปและไม่แน่ใจนัก นั่งกระสับกระส่ายมองดูนาฬิกาเห็น ๒๓ น.เศษแล้ว สักครู่ได้ยินแตรรถมาแต่ไกลจำได้ แต่ยั้งงจนเสียงใกล้เข้ามา แน่ใจดิฉันวิ่งไปเอาร่มกางไปเปิดประตูหน้าบ้าน พอเปิดประตูออก ได้จังหวะพอดีกับรถตีวงโค้งจะเข้าประตูและเป็นขณะเดียวกับที่ดิฉันเห็นรถและลูก เครื่องยนต์ดับสนิททันทีแกพยายามสตาร์ทเท่าไรก็ไม่ติด ดิฉันก็รีบไปปลุกเด็กให้ลุกขึ้น แล้วเราสามคนก็ช่วยกันเข็นรถเข้าบ้าน ดิฉันซักถามแกดูว่า ทำไมถึงนำรถมาถึงบ้านได้แทนที่จะเป็นเข้าไปจอดในโรงพยาบาล แกก็เล่าว่า ขณะที่แกกำลังจะหาเด็ก ก็พอดีมีช่างแกเครื่องรถยนต์พาารถออกตระเวนรับแก้อรถ มาถึงแกก็ให้ช่วยดูรถของแก เขาเอามือโยก ๆ ที่เบตเตอร์

แล้วก็ช่วยกันเข็นเครื่องก็ติดเลยมาได้ ดิฉันถามแกว่า เขาคิด
เท่าไรละ แกบอกว่าตอนแรกเขาเรียก ๘๐ บาท แกเอากระเป๋า
ใส่สตางค์ให้เขาดูว่าแกมีทั้งเนื้อทั้งตัว ๓๐ บาท เท่านั้นเองเขา
ก็ตกลงคิด ๓๐ บาท เรื่องทั้งหมดนี้อยากให้ท่าน คิดดูเถิดว่า
เพราะอะไร ลูกชายดิฉันจึงได้นำรถมาเสียตรง หน้าบ้านพอดีที่
ดิฉันเห็น

สวัสดิ์ค่ะ

สังวาล ตินสุลานนท์

บันทึกเกี่ยวกับการเห็น องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

เมื่อเวลาก่อนรุ่งเช้าของวันที่ ๑๒ ธ.ค. ๑๗ เวลา
ประมาณตี ๔ ถึงตี ๕ เห็นจะได้ ดิฉันได้ฝันเห็นองค์สมเด็จพระ
นเรศวรฯ โดยตอนนั้นในฝันดิฉันมีความรู้สึกเดือดร้อน และเป็น
ทุกข์เกี่ยวกับเรื่องบ้านเมืองมาก และทุก ๆ คนในเมืองไทยตอน
นั้นก็รู้สึกว่ามีความเป็นทุกข์เช่นกับดิฉันทั้งนั้น ดิฉันก็บอกไม่ได้
ว่าเกี่ยวกับเรื่องอะไร รู้สึกแต่เพียงว่าขณะ

นั้นบ้านเมืองกำลังจะถึงจุดจบอยู่อย่างเต็มที่ ทุกคนกระวน
 กระวายมาก พยายามหาสิ่งต่างๆ มาบำบัดโดยเฉพาะในสิ่ง
 ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ที่ตนนับถือ ดิฉันได้เห็นว่ามีผู้เชิญพระเสื้อเมือง
 ทรงเมืองมาด้วย ซึ่งความจริงแล้วดิฉันก็ไม่เคยได้ทราบมาก่อน
 เลยว่า พระเสื้อเมืองทรงเมืองนั้นมีรูปร่างลักษณะเช่นไร แต่ที่
 เห็นในความฝันนั้นเป็นเหมือนเทวดาที่ทรงเครื่องครบชุด (อย่าง
 ที่เราเห็นกันในรูปตามปฏิทิน) ทรงรถมาโดยมีคนลากหรืออะไร
 ทำนองนั้น ในความฝันรู้สึกว่ ทำให้ทุกคนมีใจชื่นและมิกำลังใจ
 ขึ้นมากเมื่อพระเสื้อเมืองทรงเมืองเสด็จมารวมทั้งตัวดิฉันด้วย
 แต่กระนั้นดิฉันก็ยังรู้สึกว่า น่าจะมีอะไรที่เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาให้
 มากกว่านั้นอีก ดิฉันไม่แน่ใจว่าในฝันนั้นดิฉันได้เรียกหาหรือ
 อัญเชิญสมเด็จฯ ให้ เสด็จมาหรือไม่ ทราบแต่ว่าขณะที่ราชรถ
 ของพระเสื้อเมืองทรงเมืองผ่านดิฉันไปนั้น ดิฉันก็เริ่มมองเห็น
 ชายผู้หนึ่งแต่งตัวแบบโบราณ คือผมเกล้าเป็นมวยสูงไม่สวมเสื้อ
 แต่มีสังวาลย์พาดเฉียงจากไหล่มาที่เอวทั้งสองข้าง ท่อนล่างสวม
 กางเกงคล้ายๆ กางเกงสามส่วนแต่แบบเป็นสมัยก่อนอย่างที่
 ทหารชั้นผู้ใหญ่สวมกัน อันนี้เห็นไม่ถนัดนักเพราะดิฉันฝัน

ฝันเห็นผู้ชายคนหนึ่งในลักษณะนั่งประนมมือ ในฝันนั้นไม่ทราบว่ามีอะไรทำให้ดิฉันเฉลียวใจได้ทันทีว่าเป็นทหารคนหนึ่งของสมเด็จพระเจ้า แล้วอีกสักครู่หนึ่ง หลังจากที่ดิฉันเห็นทหารคนนั้นอย่างชัดเจนมากเหลือเกิน ดิฉันก็ได้เห็นองค์สมเด็จพระเจ้า ในลักษณะยืนทรงยืนอยู่เฉยๆ พระเกษาปล่อยยาวๆ ลง มาไม่ค่อยเรียบ รู้สึกว่าเส้นพระเกษาไม่เหยียดตรง มีหยิกๆ บ้าง ทรงเครื่องธรรมดา คือเสื้อและกางเกงอย่างที่เห็นในรูป แต่ไม่ใช่เต็มยศ ส่วนที่ดิฉันได้เห็นเด่นชัดที่สุด คือ พระโอษฐ์ ริมพระโอษฐ์เห็นขึ้นมาเป็นสันชัดมาก รูปพระโอษฐ์ไม่เหมือนในรูปที่เดียว แต่ก็บอกไม่ได้ว่าผิดกันตรงไหน อย่างไร พระพักตร์ท่านเป็นสีเข้มคล้ายสีทองแดง คือสีน้ำตาลค่อนข้างไปทางดำ แต่ผิวเนียนละเอียดเหลือเกิน แต่สิ่งที่ดิฉันสะดุดใจและติดตามมากคือพระโอษฐ์ เพราะเป็นพระโอษฐ์ที่มีเส้นริมเด่นชัดมากเหลือเกิน และพระอาการก็ทรงเฉยเหลือเกิน ไม่ทรงตรัสหรือเปลี่ยนพระอิริยาบถใดๆ เลย แทนที่จะทรงถามว่า มีอะไรหรือถึงได้อยากพบหรืออะไรทำนองนี้ก็เปล่าทั้งสิ้น จนดิฉันต้องเป็นฝ่ายพูดขึ้นเองว่า

ดิฉันเชื่อแล้วว่าเป็นพระองค์ คือเชื่อแล้วว่าพระองค์มีรูปร่างลักษณะเช่นนี้จริง (ซึ่งเดิมนิฉันไม่ค่อยเชื่อว่าการเขียนพระรูปท่านนั้น จะทำกันได้อย่างไร ในเมื่อคนไม่เห็นเป็นผู้เขียน แล้วคนเขียนไม่เห็น จะเขียนให้เหมือนหรือคล้ายท่าน ได้นั้นก็ยากเต็มที่แล้ว จึงไม่ค่อยเชื่อนัก ความคิดอันนี้อยู่ใน ใจไม่ได้พูดกับใคร) พระองค์ก็ไม่ตรัสอะไรอีกเช่นกัน และพระพักตร์ก็ไม่เปลี่ยนอีก คือแทนที่จะทรงสงสัยว่าทำไมดิฉันถึงเชื่อ หรือเชื่อเรื่องอะไรทำนองนี้ก็ไม่ตรัสอีกเช่นเคย ในความฝันที่ดิฉันจำได้นั้น พระองค์ตรัสเพียงว่า ให้เรียกพระองค์ได้ต่อเมื่อจำเป็นจริง ๆ เท่านั้น แล้วก็ไม่ได้ทรงถามว่าตอนนี้บ้านเมืองกำลังเดือดร้อนมากหรือ หรือเดือดร้อนด้วยเรื่องอะไร ซึ่งเป็นสิ่งที่ดิฉันสงสัยมากกว่า ทำไมถึงได้ทรงเฉยเช่นนั้น แล้วสักครู่หนึ่งภาพของสมเด็จฯ ก็ค่อย ๆ จางไปจนหมดแล้วก็เลยไปถึงทหารก็จางไปหมดเช่นกัน ดิฉันจึงรู้สึกตัวตื่นขึ้น

สาวิกา พุ่งสาคร

ผู้ทำบันทึกนี้

หมายเหตุ หากต้องการทราบอะไรเพิ่มเติมจากที่บ้านทีกมา
นี้ ก็โปรดถามไปได้ยิ่งเร็วก็ยิ่งดีเพราะถ้านาน
ไปเกรงว่าอาจจะลืมรายละเอียดบางอย่างไปได้

สาวิกา โทร. ๕๖๘๓๖๓

๑๖ ม.ค. ๑๘

บันทึก เกี่ยวกับพระรูปลือคเกิดหาย

เรื่องอภินิหารลือคเกิดสมเด็จพระนเรศวรนั้น จะใช้อภินิหารหรือไม่ก็ไม่แน่ ผมเป็นคนขี้ลืม ถอดแขวนไว้ กับไม่ไผ่ ขณะอาบน้ำตอนเย็นแล้วก็ลืม ครั้นเวลาประมาณ ๒ ทุ่ม ไม่ทราบเหมือนกันว่ามีเหตุผลอะไรจึงอยากจะไปที่ๆ อาบน้ำทั้งๆ ก็ไม่มีเรื่องอะไรจะไปอีก เดินไปได้ครึ่งทางก็ คิดว่ากูไปทำไม ประเดี๋ยวจะกัดเอาก็ได้ จึงเดินกลับ แต่แล้วก็ผลอกลับไปจนได้ ฉายไฟดูบริเวณที่อาบน้ำ ก็พบลือคเกิดห้อยอยู่ยังนึกว่าของใครกัน คำที่คอไม่มีเป็นของเราแน่

นี่เป็นครั้งที่ ๑ ต่อมาครั้งที่สอง ลืมอีกเช่นเคย ครั้งนี้พิลึกผม ไม่ชอบส่องกระจก เพราะความเคยชินการเป็นทหาร ไม่พับหน้าทาแป้ง วันนั้นอยากส่องกระจกจึงขอยืมคนโน้นคนนี้ก็ไม่ค่อยมีเหมือนกัน มีเพื่อนชอบสวยงามคนหนึ่ง เขามีกี้อามาส่องหน้าดู ที่คอไม่มีลือคเกิดก็วิ่งไปที่อาบน้ำพบแขวนไว้ที่เดิม ครั้งที่ ๓ ก็แปลกตอนกลางคืนรู้สึกเคลิ้มครึ่งหลับ ครั้งตื่นฝันเห็นลือคเกิดรีบลุกวิ่งไปที่อาบน้ำ พบแขวนอยู่ที่เดิม ครั้งที่ ๔ ลืมอีก คราวนี้ลืมหมดไม่มีอะไรมาเตือนจิต สกิดใจเลย ข้ามคืนข้ามวัน จึงรู้หายไปเลย อธิษฐานอย่างไรก็ไม่ยอมมา แต่ผมเป็นคนปล่อยวางได้ง่าย หายแล้วก็แล้วไปหาเอาใหม่ไม่เคยเสียใจเลย ได้แต่ตำหนิตัวเองว่าเราไม่ดี ลืม ๓ ครั้งแล้วไม่จดจำ ครั้งที่ ๔ ใครเล่าเขาจะตามบอกให้

จาก ร.อ. สัจด์ จันทรเปรม

ศอบ. กอ.รมน. เขต ๑ เขากรวง ราชบุรี

บันทึกประสบการณ์ พระรูปลือคเกิดอนุสรณ์

ก่อนที่จะเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพระรูปลือคเกิด ดิฉันต้องสารภาพเสียก่อนว่า ดิฉันเองมีความเชื่อในเรื่องวิญญูณแบบเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งตลอดมา แต่ถึงขนาด นั้นดิฉันก็ยังได้เชื่อว่าเป็นคนกลัวผีชั้นยอดคนหนึ่ง ทั้งๆ ที่ไม่เคยได้พ้องพานกับผีมาเลย

หลังจากบูชาพระรูปลือคเกิดไป (เข้าใจว่าเป็นวันเสาร์ที่ ๓๐ พ.ย. ๑๗) ดิฉันได้นำตลับบรรจุพระรูปที่ได้รับ มาวางไว้บนพานเล็กๆ แบบที่แจกในงานแต่งงาน โดยวางซ้อนกันไว้ ๒ พาน และประดิษฐานพระรูปไว้บนพานชั้นบน ดิฉันได้นำพวงมาลัยดอกไม้สดไปคล้องบูชาไว้เป็นประจำ

ระยะที่ได้พระรูปไว้บูชา สามิดิฉันบังเอิญต้องมีกิจธุระต้องออกต่างจังหวัดทางรถยนต์อยู่เป็นประจำ ก่อนที่เขา จะออกเดินทางทุกครั้ง ดิฉันต้องกราบที่พระรูปลือคเกิด ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีอยู่กับพระรูปช่วยปกป้องคุ้มครองให้เขา

เดินทางได้โดยสวัสดิภาพ การณ์ก็เป็นว่าสามิติฉันประสบอุบัติเหตุเล็ก ๆ น้อย ๆ ทุกครั้ง แต่ก็รอดกลับมาได้ ครั้งหลังสุดถึงกับรถเสียหลักถอยหลังจะลงเหว แต่เจ้าตัวเปิดประตูรถ กระโดดออกมาก่อนทัน ขณะที่รถพลิกคว่ำไปหนึ่งทอดและ ไปตั้งพิงต้นไม้อยู่

หลังจากกลับมาถึงบ้านและจัดการซ่อมแซมรถที่เสีย หายแล้ว สามิติฉันก็ออกเดินทางอีกครั้ง เมื่อคืนวันพุธที่ ๘ มกราคม ๒๕๑๘ เนื่องจากการเดินทางครั้งนี้เป็นการเดินทางอย่างกระชั้นชิด การเตรียมตัวจึงไม่เรียบร้อย ก่อนออกเดินทางจึงมีเหตุการณ์ถูกละหุกพอสมควร ดิฉันจึงมีอันให้ล้มกราบพระรูปขอความคุ้มครองเช่นเคย และก็ล้มมาตลอด

วันศุกร์ที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๑๘ ดิฉันออกไปทำงานเมื่อกลับมาถึงบ้านปรากฏว่า ตลับบรรจุพระรูปได้หล่นลงมาจากพาน ฝาตลับเปิดออก และพระรูปหลุดออกมาอยู่ อีกฝาหนึ่งโดยที่พานก็ยังตั้งอยู่อย่างดีไม่ได้ล้มลงมา ดิฉันสอบถามก็ไม่ได้ความว่ามีเด็กคนไหนขึ้นมาเล่นหรือเปล่า

เมื่อไม่ได้คำตอบดิฉันก็ไม่ได้ใส่ใจเก็บพระรูปกลับไปไว้ที่ กราบขอ
ขมาและประดิษฐานไว้บนพานเช่นเดิม

วันจันทร์ที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๑๙ ดิฉันโทรศัพท์ไป
ตามสามีที่แพร์ก็ได้รับคำตอบจากทางโรงแรมว่า เกิดอุบัติเหตุรถ
คว่ำเสียชีวิตแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๑ มกราคม จากนั้นดิฉันก็ตกอยู่ใน
สภาพครึ่งตื่นครึ่งฝันตลอดมา

วันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๑๙ ดิฉันฝันเห็นสามีมา
หาและชวนไปนั่งรถไฟเที่ยวเล่นดิฉันก็ไปด้วย แต่เผชิญระหว่าง
ทางมีความรู้สึกว่ามันนานเหลือเกินไม่ถึงเสียที จึงบอกสามีว่า
ดิฉันจะลงแล้ว เพราะไม่ถึงเสียที และกระโดดลงจากรถไป

ดิฉันตื่นขึ้นมา จึงอัญเชิญพระรูปลือคเกิดจากตลับ
มาแขวนไว้ติดตัวเป็นประจำจากนั้นมา จะถอดออกก็เฉพาะ
ตอนอาบน้ำ นอกนั้นแล้วพระรูปจะอยู่ติดอยู่กับดิฉันตลอดเวลา

วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๑๘ ตอนเช้าประมาณตี ๓
ดิฉันลุกขึ้นมาเข้าห้องน้ำและกลับไปนอนต่อ พอเคลิ้ม ๆ

ก็เห็นนิมิตคล้ายๆ พระรูปในลือคเกิดมาปรากฏตรงหน้า และ
 ลอยซ้อนๆ เข้ามาหาตัว ในที่สุดก็เปลี่ยนเป็นภาพเหมือนเงา
 ดำๆ ของคนๆ หนึ่ง สวมหมวกทรงแปลกปีกกว้าง มือกำด้าม
 ดาบที่กำลังจะชักออกจากฝักลอยซ้อนๆ เข้ามาแทน จนหายไป
 ในที่สุด ดิฉันลุกขึ้นมา ไม่แน่ใจว่านิมิตที่เห็นเป็นเพราะประสาท
 อ่อนเนื่องจากอาการช็อคที่สูญเสียสามีอย่างกระทันหัน หรือ
 เป็นเพราะจิตพะวงอยู่กับพระรูปลือคเกิด แต่ดิฉันพยายามสวด
 ชัยมงคลคาถาตามที่คุณศรีเพ็ญ หรืออาจารย์พรก็ไม่ทราบแนะ
 นำไว้ และนอนหลับต่อ

ตอนสายวันเดียวกัน ดิฉันอ่านหนังสือพิมพ์จึงพบ
 ว่าวันนั้นเป็นวันกองทัพไทยจึงนึกคิดได้ว่า ถ้าเช่นนั้น วันนี้ก็คือ
 วันยุทธหัตถีนั่นเอง

จากนั้นมา ดิฉันได้มีโอกาสมาพบคุณศรีเพ็ญเพื่อ
 ขอให้ช่วยติดต่อกับวิญญานสามีให้ คุณศรีเพ็ญได้พาเข้าไปชม
 ห้องเก็บพระรูป จึงได้เห็นภาพเขียนใหม่ขององค์สมเด็จพระ
 นเรศวรฯ ในวันทรงกระทำยุทธหัตถีมีลักษณะเหมือนที่ดิฉันเห็น
 ในนิมิตเมื่อเข้ามิดวันที่ ๒๕ ม.ค. เหมือนมาก

แม้กระทั่งสี่พระพักตร์ที่บังถึงความเข้มแข็งเยี่ยงทหาร ผิดจากสี่พระพักตร์อ่อนโยนที่เห็นเป็นประจำในพระรูปลือคเกิด

ดิฉันจึงได้เล่าปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นให้คุณศรีเพ็ญฟังและสัญญาว่าจะเขียนเป็นบันทึกให้ เพื่อว่าท่านผู้อื่นที่ได้พระรูปไปบูชาและมีประสบการณ์คล้ายคลึงกันจะได้เขียนเล่ามาบ้าง

รมณียฉัตร แก้วกิริยา

ปรากฏการณ์จากพระรูปลือคเกิด สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

ข้าพเจ้าเป็นผู้หนึ่งที่โชคดีมีโอกาสได้ไปนมัสการพระสุปฏิปันในซึ่งควรแก่การกราบเคารพบูชาหลายองค์ โดยความเมตตาของท่านหลวงพ่อพระมหาวิระ ถาวโร แห่งวัดท่าซุง อุทัยธานี เป็นผู้นำคณะพุทธบริษัทที่เป็นลูกศิษย์ ของหลวงพ่อไปด้วยกันทั้งหมดประมาณ ๑๔๔ คน (ศูนย์การติดต่อของพวกเราคือที่บ้านซอยสายลม พหลโยธิน) การเดินทางโดยรถบัสธรรมดา ๒ คัน และรถบัสแอร์ ๑ คัน

รถบัศธรรมดา ๒ คันออกเดินทางเวลา บ่าย ๒ โมง ส่วนรถบัศ แอร์ซึ่งข้าพเจ้าผู้เขียนได้รับมอบหมายให้เป็นผู้เช่ารถและดูแลผู้โดยสาร ซึ่งมีอยู่ ๔๔ คนออกวันเดียวกับรถธรรมดา คือวันศุกร์ที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๑๘ แต่เป็นเวลาหนึ่งทุ่ม รถทั้งสามคันกำหนดกลับถึงกรุงเทพฯ เข้าวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๑๘ เหตุการณ์ทุกอย่างเป็นไปได้ตามปกติจนถึงวันอาทิตย์ที่ ๒๓ มีนาคม หลังจากทีคณะของเรากราบนมัสการ หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ ที่วัดดอยแม่ปิ้ง อำเภอพร้าว เวลาประมาณ ๑๒.๓๐ นาฬิกา รถแอร์เริ่มออกเดินทางเป็นคันแรกเพื่อไปนมัสการหลวงพ่อสิม พุทธาจาโร (พระครู สันติวรญาณ) ที่ถ้ำผาปล่อง ซึ่งเลยถ้ำเชียงดาวไปเล็กน้อย เมื่อออกจากดอยแม่ปิ้ง (เป็นทางสายใหม่ยังไม่ได้ลาดยาง) ได้ประมาณ ๑๕ นาที รถเกิดขึ้นเนินไม่ไหวเสียเฉย ๆ ทั้ง ๆ ที่ขึ้นผ่านเนินที่สูงชันแบบข้อศอกหักมาหลายลูก ข้าพเจ้าต้องขอรับรองให้ผู้โดยสารทั้งหมดลงเดินขึ้นเขาและไปหยุดคอย อยู่ที่ซึ่งไม่ค่อยจะสูงชันนัก ข้าพเจ้ายืนคอยอยู่กับผู้โดยสารกลุ่มใหญ่เป็นเวลานานถึงครึ่งชั่วโมงก็ยังไม่เห็นรถขึ้นมารับ

พวกเราคอยกันด้วยความทุกข์และกระวนกระวายใจเพราะกลัว
จะไม่ได้กราบนมัสการหลวงพ่อดิม

สักครู่หนึ่งคุณวิภาภรณ์ พรายศร เดินขึ้นมา
และบอกกับข้าพเจ้าว่าสงสัยจะต้องกลับเชียงใหม่ เพราะรถ
พยายามขึ้นเขาถึง ๓ ครั้งแล้วไม่สำเร็จ จึงต้องรีบเดินลงไปดู
ด้วยตนเอง เห็นรถกำลังไต่เนินเขาขึ้นมาอย่างช้า ๆ เป็นครั้งที่
๔ แล้วเครื่องยนต์ก็ดับ ต้องถอยหลังกลับไปตั้งต้นใหม่ ข้าพเจ้า
ขึ้นไปทีรถเห็นคนรถกำลังแก้ไขเครื่องอยู่ ข้าพเจ้านึกถึงลือคเกิด
พระรูปสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ขึ้นมาได้เพราะสวมอยู่ที่
สร้อยคอตลอดเวลา ข้าพเจ้าอาราธนา ขอให้ทหารของสมเด็จพระ
นเรศวรมหาราชช่วยให้รถเป็นปกติ โดยเร็วเนื่องจากถนน
สายนั้นเป็นทางค่อนข้างจะเปลี่ยว และรถที่ร่วมทางกับเรา ๒
คันนั้นได้วิ่งขึ้นหน้าไปตั้งนานแล้ว คงจะหมั่นไส้พวกเราที่นั่งรถ
แอร์อย่างสบาย ส่วนพวกเขาต้องกินฝนและคลุกฝุ่น จนผมและ
เสื้อผ้าเต็มไปด้วยฝุ่นสีแดง ถ้ารถยังไม่มีกำลังเช่นนี้พวกเราก็
กลับไม่ได้เนื่องจากด้านหลัง เรายังมีเนินเขาอีก เมื่อไปไม่ได้
กลับก็ไม่ได้พวกเราเห็นจะแย่งกันคราวนี้

แต่แล้วสิ่งมหัศจรรย์ก็บังเกิดขึ้นหลังจากที่ข้าพเจ้าภาวนาได้ประมาณ ๕ นาที คนขับรถแก่เครื่องเสร็จ รถก็สตรัทติดและมีกำลังดีเหมือนเดิม ในที่สุดพวกเราก็ได้พบ และกราบนมัสการหลวงพ่อดิฉันได้สมใจ พวกเรากลับถึงที่พัก คือวัดพันอ้นซึ่งอยู่ในตัวเมืองเชียงใหม่ในเย็นวันนั้น

เหตุการณ์หาได้สิ้นสุดลงเพียงแค่นี้ วันรุ่งขึ้นคือวันจันทร์ที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๑๘ พวกเราไปทำบุญกันอีก ๓ วัด กลับถึงที่พักเวลาประมาณ ๑๗.๓๐ นาฬิกา เวลา ๑๙.๒๐ นาฬิกา รถบัสแอร์เริ่มออกเดินทางกลับกรุงเทพฯ เหตุการณ์เป็นปกติจนกระทั่งเวลาตีสองของวันรุ่งขึ้น ขณะที่รถกำลังวิ่งเกือบจะถึงนครสวรรค์ ข้าพเจ้าซึ่งกำลังนั่งกรรมฐานได้เห็นนิมิตเป็นกำแพงคล้ายคอนกรีตวิ่งไล่รถมาอย่างรวดเร็ว ราวกับว่าเป็นกำแพงกันมิให้รถที่วิ่งสวนเข้ามาชนรถของเรา กำแพงยาวเหยียดวิ่งล้ำหน้ารถของเราไปเป็นเวลาประมาณ ๒๐ วินาที ข้าพเจ้าตกใจจนต้องลืมตาขึ้น อีกสักครู่หลับตาเป็นครั้งที่สองก็เห็นเป็นกำแพงวิ่งไล่ตามรถมาอีก แต่ครั้งนี้มีสูงใหญ่และรูปร่างคล้ายพญานาค อกหัวมาที่รถหลายตัว

เหมือนหนึ่งจะเตือนไม่ให้รถวิ่งต่อไป ข้าพเจ้าต้องรีบลงมา ขึ้น
อีกและเชื่อมั่นว่าจะต้องมีเหตุที่ไม่ดีบังเกิดขึ้นเป็นแน่ แต่ไม่กล้า
บอกให้เพื่อนผู้โดยสารทราบ เพราะเกรงจะถูกหาว่า ฝันร้ายไป
เอง ข้าพเจ้ามั่นใจว่าข้าพเจ้าไม่ได้หลับเพราะข้าพเจ้าต้องชวน
คนรถคุยอยู่ตลอดเวลาเพื่อไม่ให้คนขับรถหลับใน ข้าพเจ้าเพิ่ง
จะหยุดคุยเพราะอีกไม่กี่นาทีรถจะถึงนครสวรรค์ เวลาตีสอง
ยี่สิบนาทีรถถึงนครสวรรค์ หยุดพัก ๓๐ นาทีแล้วออกเดินทาง
ตีสองห้าสิบนาที รถวิ่งมาได้ประมาณสิบนาทีเครื่องยนต์เกิดมี
เสียงดังแกร๊ก ๆ ตลอดเวลา ความเร็วของรถก็ลดลงทันทีแรงก็ไม่
ขึ้น รถหยุดเพื่อตรวจดู ๒-๓ นาทีที่ไม่มีอะไรผิดปกติ รถออกวิ่งต่อ
ไปอีกเกือบครึ่งชั่วโมง เสียงเครื่องยนต์ดังผิดปกติเช่นเดิม เมื่อ
เข้าไปใกล้ปั้มน้ำมัน แห่งหนึ่งที่ชยันนาท ข้าพเจ้านึกถึงนิมิตเมื่อ
สักครู่นี้ทำให้ต้อง ตัดสินใจบอกคนขับให้จอดรถที่หน้าปั้มน้ำมัน ถ้าขึ้น
วิ่งต่อไปอาจ จะได้รับอุบัติเหตุหรือรถเสียและตายกลางทางที่
เปลี่ยวจะยิ่งแย่กันใหญ่ ตามรายงานพวกเราได้เห็นอุบัติเหตุ
๔-๕ แห่งในคืนวันนั้นและต้องมีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บหลายคน

ข้าพเจ้าได้เช่ารถที่ตาคลีซึ่งอยู่ห่างจากที่รถเสียประมาณ ๑๖ กิโลเมตร ข้าพเจ้าสังเกตเห็นรถบัสแอร์อีกคันหนึ่งที่มี ขนาดรูปร่างและสีเทาอมฟ้าเหมือนรถของเราวิ่งผ่านไป ขณะที่รถคันใหม่ของเราวิ่งมาถึงรังสิตก็เห็นรถเมล์คันนั้นตกลงไป นอนตะแคงอยู่ตรงกลางร่องที่แบ่งถนน ให้วิ่งกัน คนละทาง ข้าพเจ้าแปลกใจมากทำไมรถของเราจึงเสียทั้งๆ ที่เป็นรถใหม่ เพิ่งต่อออกจากคู่มือไม่ถึง ๓ เดือน และวิ่งประจำอยู่ระหว่าง กรุงเทพฯ - ตราดทุก ๆ วันโดยไม่เคยเสียเลย ข้าพเจ้าขอถือโอกาสอันดีนี้ ขอบพระคุณพุทธบริษัทผู้ใจบุญทั้งหลายที่ ร่วมเดินทางไปกับข้าพเจ้าในครั้งนั้น เมื่อเวลารถเสียทุก ๆ คันนั่งอย่างสงบไม่ก่อความวุ่นวาย สมกับเป็นพุทธศาสนิกชนที่ดี จึงทำให้ข้าพเจ้าสามารถจัดการแก้ไขเหตุการณ์ต่างๆ ให้สงบลงได้อย่างรวดเร็ว

ข้าพเจ้ามาทราบในภายหลังว่าเครื่องยนต์ขัดข้องเพียงเล็กน้อย เกี่ยวกับระบบปั้มน้ำมันเครื่องแบบอัตโนมัติไม่ทำงาน เป็นเหตุให้เครื่องยนต์ร้อนจัดเนื่องจากน้ำมันเครื่องไม่

ได้หล່อสิ้นเครื่องยนต์ ถ้ายังวิ่งต่อไปเมื่อเครื่องยন্ত্রร้อนจัดมาก
เกินไปจะทำให้ซาร์ละลาย

สวัสดิ์

ชาญ จรัสศิลป์

๓๑/๑๗ ซอยสังขะวัฒนะ ๒

(วิทยาลัยครูจันทเกษม) บางเขน

ลาดพร้าว โทร. ๗๔๒๐๘๐

บันทึกเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้ารำลึกถึง ด้วยความอัศจรรย์ใจ

เมื่อประมาณ ๓-๔ เดือนที่ผ่านมาได้มีเหตุการณ์
ที่น่าหวาดเสียวเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คิดว่าจะผ่าน
พ้นเหตุการณ์นั้นมาได้ด้วยความปลอดภัย แต่แล้วเหตุการณ์ ดัง
กล่าวก็ได้ผ่านพ้นไปด้วยดี เหมือนปาฏิหาริย์ ทำให้ข้าพเจ้าคิด
ว่าน่าจะเป็นเพราะพระบารมีของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ที่
ข้าพเจ้ารำลึกถึงอยู่ตลอดเวลา และมีพระรูปพระองค์ท่านคล้อง
อยู่ที่คอในขณะที่เกิดเหตุการณ์ครั้งนั้น

ก่อนอื่น ข้าพเจ้าขอเล่าความเดิมที่ข้าพเจ้ามีความรู้สึกผูกพัน เคารพ เทิดทูนและบูชาองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชตลอดมา อย่างสูง ก็เพราะมีความรำลึกถึงพระมหากษัตริย์องค์ที่พระองค์ ท่านมีต่อประเทศชาติ และปวงชนชาวไทยอย่างหาที่เปรียบมิได้ พระองค์ท่านได้เสียสละอย่างใหญ่หลวงเพื่อประเทศชาติ แม้แต่ พระชนม์ชีพของพระองค์ก็ทรงสละได้ เพราะถ้าหากพระองค์มี พระปรีชาสามารถมากเพียงไร แต่ปราศจากความเสียสละอัน ใหญ่หลวงดังกล่าวแล้ว พระองค์ก็คงไม่สามารถกอบกู้เอกราช ของชาติ ไทยในสมัยนั้นได้แน่นอน

ด้วยความเลื่อมใสศรัทธาที่มีต่อพระองค์ท่านอย่าง สูง ทำให้ข้าพเจ้าพยายามติดตามคณะของ อาจารย์พร รัตน- สุวรรณ และคณะของศิลปากรที่เดินทางไปสำรวจสถานที่สำคัญ ในประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวกับพระองค์ท่าน เช่นเส้นทางเดินทัพ สถานที่ตั้งทัพ และดอนเจดีย์ยุทธหัตถีฯ นอกจากนี้ข้าพเจ้า ยังได้มีโอกาสเข้าร่วมในพิธีบวงสรวงดวงพระวิญญาณพระองค์ ท่าน เมื่อคราวที่ทางราชการได้บูรณะปฏิสังขรณ์

ดอนเจดีย์ อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี ด้วย การเดินทางไปทุกครั้ง ข้าพเจ้าได้ขับรถไปเองด้วยความมั่นใจ (ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยขับรถออกต่างจังหวัดมาก่อน) เพราะระลึกถึงพระองค์ท่าน ตลอดเวลาว่า ในสมัยที่พระองค์ทรงกอบกู้ เอกราช ต้องเดินทางด้วยความยากลำบากกว่าการเดินทางใน ปัจจุบันมากเพียงใด พระองค์ยังมีได้เกรงกลัวต่อความยากลำบากใด ๆ ซึ่งเป็นพลังใจอันสำคัญยิ่งเมื่อระลึกถึง และนับตั้งแต่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสถามเรื่องราวเกี่ยวกับพระองค์ท่าน ให้ละเอียดเพิ่มขึ้น จากการติดต่อทางสมาธิของ คุณศรีเพ็ญ จัตุหะศรี กับพระองค์แล้วยังรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของพระองค์อย่างหาที่สุดมิได้ และเป็นเหตุให้ข้าพเจ้ามีจิตใจเข้มแข็ง ไม่รู้สึกเกรงกลัวอันตรายใด ๆ เลย ไม่ว่าจะมีความร้ายแรงใด ๆ เกิดขึ้นก็ตาม ซึ่งทำให้ทุกคนที่ใกล้ชิดข้าพเจ้า และแม้แต่ตัวข้าพเจ้าเองก็รู้สึกแปลกใจในความเข้มแข็งที่เกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้าอย่างนี้ก็ไม่ถึง ข้าพเจ้าขอกลับมาเล่าถึงเหตุการณ์ที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องเขียนบันทึกไว้ในวันนี้ คือเมื่อวันเสาร์ที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๑๗

เวลาเช้า ข้าพเจ้าได้ขับรถจากกรุงเทพฯ เพื่อไปจังหวัดสิงห์บุรี กับผู้ร่วมเดินทางอีก ๓ คนซึ่งมีแต่ผู้หญิงและเด็กเท่านั้น โดยผ่านทางหลวงสายเอเชียซึ่งเป็นถนนที่ดีขึ้นมาตรฐานสาย หนึ่งรถทุกคันจะวิ่งด้วยความเร็วสูง ข้าพเจ้าขับรถบนถนน สายนี้ด้วยความเร็ว ๑๒๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมงเกือบตลอดเวลา เมื่อข้าพเจ้าขับไปได้เกินกว่าครึ่งทางแล้ว ยางรถหลังด้านซ้ายมือเกิดระเบิดรถที่วิ่งอยู่ด้วยความเร็วสูงเสียหลัก หมุนคว้างอยู่กลางถนนทำท่าเหมือนจะคว่ำ ข้าพเจ้าไม่สามารถจะบังคับรถให้หยุดหรือให้วิ่งตรงทางได้เลย เพราะเมื่อลองแตะเบรคดูรถก็ทำท่าจะคว่ำลงทันที จึงได้แต่พยายามประคองพวงมาลัยไว้ เพื่อไม่ให้รถตกถนนในขณะที่ความเร็วของรถยังสูงมากอยู่ ซึ่งก็วิ่งถลาไปทางขวา ทำมุมประมาณ ๔๕ องศา กับพื้นถนนตลอดเวลา ข้าพเจ้าคิดว่าจะแก้ไขสถานการณ์อย่างไร เพื่อให้มีการเสียหายน้อยที่สุด เพราะมองไม่เห็นทางว่ารถจะจอดลงได้ด้วยการบังคับของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ รู้สึกตกใจแต่ประการใด เพราะจิตใจไประลึกถึงองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ซึ่งข้าพเจ้ามีพระรูปลึกลับที่ซ่อนอยู่ที่คอ

ขอให้ท่านโปรดคุ้มครองในเมื่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เกินกว่าสติปัญญาความสามารถที่ข้าพเจ้าจะแก้ไขได้ด้วยตนเอง เพราะข้าพเจ้าไม่เคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาก่อนเลย และไม่คิดว่าตนเองจะต้องมาประสบด้วย จึงมิได้ศึกษาถึงวิธีแก้ไขมาก่อน เวลาต่อมาชั่วไม่ถึงวินาทีที่ข้าพเจ้าคิดอยู่เช่นนี้ รถของข้าพเจ้าได้จอดสนิทตรงด้านขวามือสุดเกือบจะตกถนนพอดี และยิ่งกว่านั้นข้างหน้ารถข้าพเจ้าก็มีรถสิบล้อขับสวนมา จอดเผชิญหน้ากับรถของข้าพเจ้าพอดีเช่นกัน รถทุกคันที่ตามมาและที่สวนทางมาเห็นเหตุการณ์ ตกตะลึงในเหตุการณ์นี้ทั้งนั้นโดยเฉพาะคนขับรถสิบล้อที่สวนทางมาได้เห็นเหตุการณ์ตลอด นับแต่รถข้าพเจ้ายางระเบิดและหมุนคว้างอยู่ จนกระทั่งจอดสนิทลง ได้พูดว่าสภาพของรถน่าจะคว่ำมากกว่าที่จะจอดได้เช่นนี้และเขาบอกว่า เขาได้ชลดความเร็วของรถสิบล้อตั้งแต่เมื่อเห็นเหตุการณ์ แต่ภระนั้นรถของเขา ก็ยังมาหยุดอยู่ตรงหน้ารถข้าพเจ้าห่างกันเพียงนิดเดียว เขาบอกว่าถ้าเขาเห็นรถข้าพเจ้าอยู่ในสภาพนั้นเข้าไปนิดเดียว ก็คงต้องชนกันยับเยินไปแล้ว เพราะรถของเขาก็วิ่งด้วย

ความเร็วสูงเช่นกัน ทุกคนที่เห็นเหตุการณ์ได้เข้าช่วยเหลืออย่างเต็มที่พร้อมทั้งช่วยปลอบใจ เสมือนกับเห็นข้าพเจ้าตายแล้วเกิดใหม่จะนั้น ชั่วโมงไม่ถึง ๑๕ นาที รถของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนยางเสร็จและแล่นต่อไปได้ด้วยความสวัสดิภาพ ด้วยความช่วยเหลืออย่างพร้อมเพรียงของผู้ที่เห็นเหตุการณ์ โดยเฉพาะผู้ขับรถลือคเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการถอดล้อเปลี่ยนล้อ โดยไม่ยอมคิดค่าบริการใด ๆ เลย ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นตันใจและสำนึกในบุญคุณในความช่วยเหลือของทุกท่านที่เกี่ยวข้องอยู่เสมอตราบเท่าทุกวันนี้ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ข้าพเจ้ามิได้ตกใจกลัวหรือขาดสติแต่อย่างใดเลย และข้าพเจ้าคิดว่าเป็นเพราะพระบารมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองโดยแท้

จรัสศรี จินดาโรจน์

ผู้บันทึก

กรมสรรพากร กรุงเทพฯ ฯ

ข้าพเจ้ารอดตายจากระเบิด ?

ข้าพเจ้าเป็นผู้หนึ่งที่อาศัยอยู่ที่สำนักคันคว้าทาง
 วิทยุ- ญาณมาเป็นเวลานานแล้ว และได้ติดตามผลงานทุกอย่าง
 ด้วยความศรัทธาตลอดมา แม้กระทั่งในครั้งล่าสุดนี้ทางสำนักฯ
 ได้มีพิธีเกี่ยวกับ ลือคเกิดอนุสรณ์สมเด็จฯพระนเรศวรมหาราช
 และข้าพเจ้าก็ได้ร่วมช่วยเหลือจนตลอดพิธีครั้งแรก และข้าพเจ้า
 ก็ได้บูชาพระรูปลือคเกิดนี้ ๑ องค์ แม้ว่าข้าพเจ้าจะเป็นคนในสำ
 นักฯ แต่ถ้าต้องการลือคเกิดก็ต้องบูชาเหมือนคนอื่น ๆ โดยไม่มี
 ไข้อยกเว้นแต่ประการใด

แต่เป็นที่น่าเสียดายที่พิธีครั้งที่สองนี้ข้าพเจ้าไม่
 ได้เข้าร่วมจนตลอดพิธี เพราะข้าพเจ้ามีเหตุจำเป็นที่ต้องเดิน
 ทางไปลำปาง เนื่องจากข้าพเจ้าเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย
 ธรรมศาสตร์ กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๔ ของคณะสังคมสงเคราะห์
 ศาสตร์ ซึ่งตามหลักสูตรกำหนดไว้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ทุกคนใน
 ภาคสุดท้ายของการศึกษา ต้องออกฝึกภาคปฏิบัติในงานด้าน
 พัฒนาชุมชนเป็นเวลา ๑๐ สัปดาห์ติดต่อกันไป และในปีนี้ได้
 ออกฝึก ณ จังหวัดลำปาง เริ่มตั้งแต่

วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๑๒ ถึง ๒๕ มกราคม ๒๕๑๓ ซึ่งการไป ครั้งนี้ข้าพเจ้าได้อัญเชิญลี้คเกิดสมเด็จฯพระนเรศวรมหาราชไปด้วย แม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่เคยเห็นอภินิหารย์ใดๆ จากองค์ลี้คเกิดเลยก็ตาม แต่การที่ข้าพเจ้าต้องไปอยู่กันตามลำพังกับเพื่อนอีก ๑ คน ในหมู่บ้าน หมู่ที่ ๔ ตำบลบ้านเป้า อำเภอเมือง ซึ่งห่างไกลจากความเจริญทั้งปวง อยู่ท่ามกลางคนแปลกหน้าทั้งหมู่บ้านเป็นเวลานานถึงสองเดือนครั้งนี้ และเป็นกาไปอยู่ในต่างถิ่นที่ห่างไกลจากบ้าน ห่างไกลจากความอบอุ่นที่ข้าพเจ้าเคยได้รับ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าการมีองค์ลี้คเกิดอยู่กับตัวก็เท่ากับว่าข้าพเจ้ามีตัวแทนของคุณศรีเพ็ญอยู่ด้วย ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ามีความอบอุ่นใจและมีกำลังใจในการทำงาน สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างน่าพอใจเรื่อยมานับตั้งแต่การเข้ามาอยู่ในหมู่บ้าน

จนกระทั่งวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๑๔ ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านและครอบครัวตลอดจนหนุ่มสาวในหมู่บ้านได้ชวนข้าพเจ้ากับเพื่อนไปเที่ยวงานฤดูหนาวของจังหวัด ซึ่งจัดขึ้น ณ บริเวณสนามกีฬาของจังหวัด ซึ่งอยู่ติดกับสถานพักผ่อน

หย่อนใจหนองกระทิง ขณะที่รถแล่นออกจากหมู่บ้าน ข้าพเจ้าก็นึกขึ้นได้ว่าวันนั้นเป็นวันเสาร์ และข้าพเจ้ายังจำได้ถึงคำเตือนของวิทยากรที่สำนักงานพัฒนาชุมชนเขต ๕ ว่า คืน วันเสาร์-วันอาทิตย์ ไม่ควรออกมาที่บริเวณงานเพราะวันหยุดทางค่ายทหารจะปล่อยทหารออกมามาก ซึ่งจะเป็นอันตรายต่อผู้ที่มาเที่ยวในงาน แต่ข้าพเจ้าก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร เพราะกว่าจะนึกออกรถก็เกือบจะถึงบริเวณงานอยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็ได้แต่นึกถึงคุณศรีเพ็ญ และนึกบอกร้องลือคเกิดว่า ไม่ว่าจะเกิดเหตุอะไรเกิดขึ้นในงานก็ตาม ขอให้ทุกคนที่ไปด้วยกันปลอดภัยกลับมาทุกคน

เมื่อไปถึงบริเวณงานก็เห็นทหารอยู่ในงานมากมาย ในงานก็มีการแสดงหลายอย่างด้วยกัน แต่เด็ก ๆ ที่ไปด้วยรบเร้าอยากจะดูหนัง พวกเราก็เลยยกขบวนกันไปดูหนัง โดยยืนอยู่ข้าง ๆ รถเข็นขายลูกชิ้นปิ้งซึ่งเป็นทำเลที่เหมาะสมจริง ๆ ดูหนังไปก็กินลูกชิ้นปิ้งกันไปเป็นที่สนุกสนาน ขณะที่กำลังเพลิน ๆ อยู่ นั้นข้าพเจ้าก็รู้สึกอยากกลับบ้าน (หมู่บ้าน) ขึ้นมาทันทีก็หันไปถามผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านว่าจะกลับรึยัง?

ซึ่งท่านก็ตอบว่า “แล้วแต่นักศึกษา” ซึ่งในที่สุดก็ตกลงกันว่า จะกลับ เดินไปได้สักพักหนึ่งเดี๋ยวนั้น เกิดอยากกินลูกชิ้นปิ้ง ขึ้น มาอีก ข้าพเจ้ากับเพื่อนก็เลยเดินย้อนกลับไปแม่ค้าขาย ลูก ชิ้นอีกครั้งหนึ่ง และข้าพเจ้าพูดกับเพื่อนว่ารีบซื้อเข้าเดี๋ยวนั้น จะ ไม่ได้ซื้ออีก เสร็จแล้วก็เดินกลับไปพร้อมกับพรรคพวกที่คอยอยู่ และขณะที่เดินถึงประตูทางออกซึ่งอยู่ห่างจากที่ขายลูกชิ้นถึง ประมาณ ๑๐๐ เมตร ก็ได้ยินเสียง “ตุ้ม” ดังขึ้นในบริเวณงาน ยัง ไม่ทันจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านก็เรียกขึ้นรถเพื่อจะ กลับหมู่บ้าน แต่เนื่องจากว่าคนยังไม่ครบ ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน จึงย้อนกลับเข้าไปตามในบริเวณงานอีก ให้พวกข้าพเจ้านั่งรอ อยู่ที่รถ สักครู่หนึ่งผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านก็วิ่งหน้าตื่นมาที่รถบอกว่า เสียงตุ้มเมื่อครู่นี้เป็นเสียงระเบิด และก็ลงตรงที่เรายืนดูหนังกัน อยู่พอดี เพราะแม่ค้าลูกชิ้นก็โดนเข้าด้วยเหมือนกัน พอได้ยิน เท่านั้น ข้าพเจ้ารู้สึกเย็นวูบและขนลุกชูขึ้นมาทันที ขณะนั้นผู้คน เริ่มวิ่งหนีออกจากงานกันอลหม่านมีทั้งคนที่ถูกหามออกมาเป็น กลุ่มๆ รถราเริ่มวิ่งกันขวักไขว่เพื่อนำคนบาดเจ็บส่งโรงพยาบาล มองดูวุ่นวาย

ไปหมด และยังเห็นเช่นนี้ข้าพเจ้ายิ่งนึกขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์
 ที่ช่วยให้ข้าพเจ้าและคณะออกมาจากบริเวณนั้นก่อนที่จะ
 เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น ไม่ยั้งนั้นข้าพเจ้าก็นึกไม่ออกเหมือนกันว่า
 ข้าพเจ้าจะอยู่ในสภาพเช่นไรบางคนถึงกับวิ่งมาถามที่รถว่า
 ข้าพเจ้าออกมาได้อย่างไร เพราะเมื่อครูนี่ยังเจออยู่ที่บริเวณนั้น
 เลย

ต่อมาข้าพเจ้าจึงรู้ว่าระเบิดนั้นเป็นระเบิดสังหาร
 ที่ใช้ ในสงคราม ไม่ใช่ระเบิดขวดที่พวกนักเรียนเขาโยนเล่นกัน
 ในกรุงเทพฯ ซึ่งคุณภาพของระเบิดสังหารนี้มีแค่นั้น ทุกคน
 คงรู้ดีแล้ว แม้จะโดนแค่สะเก็ดของมันก็นับว่าค้างเหลืออยู่แล้ว
 แต่ในวันนั้นพวกเราที่ไปในงานก็กลับบ้านด้วยความปลอดภัย
 ทุกคน จะเป็นด้วยเหตุผลกลใดนั้นก็สุดแล้วแต่ท่านผู้อ่านจะใช้
 วิจารณญาณอันเหมาะสมพิจารณาดูก็แล้วกัน ส่วนข้าพเจ้านั้น
 คิดว่า อากาศขององค์ลือคเกิดสมเด็จฯพระนเรศวรมหาราชนั้น
 ย่อมดังกว่าเสียงตูมของระเบิดแน่ๆ

สุนิพันธ์ จตุทาศรี

ข้าพเจ้าได้เข้าเฝ้าสมเด็จพระนเรศวรมหาราช

๓๗/๒๐ ตรอกบางกระบือ ดุสิต กรุงเทพฯ ฯ

๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘

เรียนคุณศรีเพ็ญ ที่นับถือยิ่ง

คุณศรีเพ็ญคงจะจำได้นะคะว่าดิฉันเป็นแฟนคุณ
มา นาน และเป็นสมาชิกหนังสือวิญญูณมานานเช่นเดียวกัน
ดิฉันเริ่มสนใจคุณตั้งแต่คราวที่ พ.ท. สุพจน์ โพธิสว่าง นำคุณไป
ออกรายการ พุทธประทีป ในครั้งนั้นดิฉันได้เห็น คุณเข้าสมาธิ
ออกทิวี่ ดิฉันสนใจมากนั่งจ้องจอภาพแทบตาไม่กระพริบ ในชั่ว
จิตใจที่คุณเข้าสมาธินั้น ดิฉันต้องแปลกใจและงงงายที่เห็น
อาการไม่รู้สึกรู้สีกตัวของคุณเลย เป็นต้นว่าจะหยิกจะเอาเข็มแทงจะ
ผลักคุณก็ไม่รู้สึก ธรรมชาติคุณเป็นคนเสียงนิ่มนวลไพเราะ แต่วัน
เข้าสมาธิถ่ายทอดหลวงปู่สหายากส์ออกมาแล้วคุณพูดเสียงเป็น
คนแก่ห่อม แทบไม่เชื่อว่าเป็นไปได้ แต่เหตุการณ์ที่ผ่านไปแล้ว
ดิฉันสนใจใน ตัวคุณตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาและสนใจในผลงานของ
อาจารย์ พรตลอดมาเช่นเดียวกัน

โดยธาตุแท้ของดิฉันเป็นคนชอบทำบุญ เลื่อมใส ศรัทธาใน พระพุทธศาสนา และเชื่อเรื่องบุญกรรม โลกนี้ และโลกหน้า เรื่องผีเรื่องวิญญาณ ถึงจะไม่เคยเห็นกับตา ได้ประสบพบมาเลย สักครั้ง แต่ในความรู้สึกนึกคิดของดิฉัน บอกให้เชื่อ ๑๐๐ % ว่า วิญญาณมีจริง ตายแล้วต้องเกิด นรกสวรรค์คงมีจริง ๆ กรรมดี กรรมชั่วให้ผลทั้งในชาตินี้และชาติหน้า และอะไร ๆ อีกหลาย อย่าง ดิฉันพยายามทำดีทุกอย่างเพื่อจะได้ไปเกิดดีในชาติหน้า แต่ก็ไม่แนใจนักหรอกค่ะ ดิฉันอาจจะมีกรรมเก่ามาแต่ในอดีต และในอนาคตชาติก็ยังไม่ทราบจะได้เกิดเป็นอะไร แต่ถึงจะ อย่างไรก็ตาม ชาตินี้ก่อนจะสิ้นชีวิตละกายเนื้อไปก็จะพยายาม สร้างกุศลให้มากที่สุด

ดิฉันขอเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพระรูปลือคเกิด สมเด็จฯพระนเรศวรมหาราชที่ดิฉันได้บูชาไปหลังจากเข้าพิธีครั้งที่ ๒ แล้ว ดิฉันได้บูชาไป ๒ องค์ แรก ๆ ก็ไม่ค่อยกล้าเอาออกมาใช้ แขนวนคอ ได้แต่เก็บไว้บนหิ้งบูชาเพราะคิดว่าพระรูปของสมเด็จฯ เป็นของสูงเกินกว่าจะเอามาแขวน

ห้อยคอเล่นเป็นเครื่องประดับ ต่อเมื่อมีฐานะสำคัญหรือมีฐานะต้องเดินทางไกลจึงจะอัญเชิญท่านเสด็จไปทรงคุ้มครอง ดิฉันนำไปบูชาไว้บนหิ้งพระได้ประมาณ ๔-๕ วัน ก็บังเกิดฝันประหลาดเป็นความฝันที่ลึกซึ้งประทับใจไม่อาจจะลืมได้ ดิฉันยินดีและปลาบปลื้มสุดที่จะพรรณนาเมื่อตื่นจากฝันนั้น ในฝันนั้นได้ฝันไปว่า ดิฉันได้ไปในถิ่นที่แปลกๆ แห่งหนึ่ง ในความรู้สึกนั้น รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนแปลกหน้าเป็นคนยุคใหม่ สมัยใหม่และเป็นเด็กกว่าผู้คนเหล่านั้นมาก คล้ายๆ กับเป็นบุตรหลานเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น ดิฉันก็ไม่ทราบเหมือน กันว่าทำไมตัวเองจึงไปปะปนอยู่กับคนแปลกหน้าซึ่ง ดิฉันไม่เคยรู้จักหน้าค่าตาเลยสักคนเดียว เขาเหล่านั้นแต่งตัวแบบโบราณ รูปร่างใหญ่โตกำลังออกกันอยู่เต็มหน้าปรำพิถี พิถีแห่งหนึ่ง เขาเหล่านั้นอยู่ในท่านั่งเตรียมพร้อมรับเสด็จ บรรยากาศทึมๆ สลัวๆ น่าอึดอัดใจ ดิฉันนั้นก็เฝ้าแต่คิดว่าพวกเขาเหล่านี้รอรับเสด็จใคร ทำไมผู้คนถึงมากมายเช่นนี้ ชั่วครู่หนึ่งในที่ประทับที่เขาจัดไว้นั้นก็มียศสมเด็จพระนเรศวรมหาราชปรากฏพระองค์ขึ้น ไม่ใช่พระราชดำเนิน

มาจากที่แห่งไหน แต่ปรากฏพระองค์ให้เห็นบนที่จัดไว้ให้
 ประทับ พระองค์ทรงยืนประทับเด่นเป็นสง่า พระวรกายและ
 พระพักตร์สีเข้มชั้นแบบชายชาตินักรบ พระองค์ถึงจะพิวดำแต่
 ก็จัดว่าหล่อเหลาเอาการ แต่หล่ออย่างเข้มชั้น ในฝันดิฉันไม่
 ได้เห็นใกล้ชิดนัก เพราะดิฉันเข้าไปใกล้พระองค์ไม่ได้มีข้าราชการ
 บริวารของพระองค์หมอบกราบอยู่เต็ม ดิฉันมองเห็นในระยะไม่
 ใกล้ไม่ไกล พระองค์ทอดพระเนตรไปรอบ ๆ ทรงยิ้มน้อย ๆ และ
 ทรงทอดพระเนตรมาทางดิฉันด้วย ดิฉันได้หมอบกราบและปลื้ม
 ปิติยินดีเหลือเกินที่ได้มี โอกาสเข้าเฝ้าพระองค์ ในใจพลางคิด
 ว่า “โอ! นี่หรือสมเด็จฯพระนเรศวรมหาราช เป็นบุญเหลือเกินที่
 ได้เข้าเฝ้าได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์ โอ! พระพักตร์ของท่าน
 เหมือนเหมือนในพระรูปลือคเกิด เหมือนจริง ๆ นะแหละ” ดิฉัน
 ได้แต่รำพึงรำพันว่า เหมือนรูปที่เขาเขียนเหมือนพระรูปลือคเกิด
 ที่ดิฉันมี ในขณะที่ดิฉันกำลัง ชื่นชมในพระบารมีของพระองค์อยู่
 นั้นก็พลันสะดุ้งตื่น พยายามทบทวนความจำว่านี่เราฝันไปจริง ๆ
 หรือ ทำไมจึงเหมือนกับได้เห็นพระองค์ท่าน

ได้เข้าเฝ้าพระองค์ท่านจริงๆ เป็นภาพที่ประทับใจมาก ไม่สามารถจะลืมเลือนไปได้ชั่วชีวิต

อดีตฉันลืมบอกไปว่า พระองค์ทรงแต่งองค์แบบในพระรูปลือคเกิด คือทรงเกล้าผมเหมือนอย่างในพระรูปไม่มีผิตสรูปแล้วเหมือนในรูปเขียนอีกรูปหนึ่ง ที่ทรงฉลองพระองค์แบบมิได้ออกรบ เป็นอันว่านิมิตในฝันของดิฉันก็ได้จับลงเพียงแค่นี้เองค่ะ

ต่อมาวันหนึ่ง ดิฉันไปงานฌาปนกิจศพคนรู้จักกันที่วัดจันทร์สโมสรและวันนั้นได้อัญเชิญพระรูปลือคเกิดห้อยคอไปด้วย หลังจากขึ้นเผาศพแล้วก็เดินออกจากวัดมากับเพื่อนๆ ดิฉันเดินชิตซ้ายและแอบมาตามข้างทาง เท่าที่คิดว่าตัวเองหลบจากอันตรายที่ยานพาหนะวิ่งเข้าวิ่งออก ส่วนมากก็เป็นรถออกจากวัดมากกว่า เพราะเมื่อขึ้นเผาเสร็จแล้ว ทุกคนก็มุ่งจะกลับบ้านกันทั้งนั้น ดิฉันเรียนให้ทราบแล้วนะคะว่าดิฉันเดินออกจากวัดโดยชิตซ้าย ระหว่างที่เดินๆ อยู่ ก็มีอะไรสักอย่างหนึ่งมาปะทะที่ช่วงสะโพก และขาด้านหลังดังกึก ดิฉันหันไปดู ต้าย ตาย รถชนข้างหลังดิฉัน ดิฉันรู้สึก

ฉันก็คิดว่าเขาขับรถภาษาอะไรไม่ดูคนเดินถนน อุตส่าห์แอบซิดข้างทางแล้วยังตามมาชนเอาอีก เพื่อนดิฉันเห็นเข้า เขาดทใจใหญ่ รีบจุดดิฉันให้ชิตรั้ววัดเข้าไปอีก พลังละล้าละลักถามอย่างห่วงใยว่า เป็นไรไหม คนบ้าอะไร เราหลบให้อยู่แล้วยังตามมาชนอีก หลบเข้ามาเถอะน้อง เห็นไหม.. วันนี้ดวงไม่ดีเลย เพื่อนหรือพี่คนนั้นจับข้อมือดิฉันไว้แน่น พลังปลอบว่าระวังๆ หน่อยนะ มันไม่ค่อยดีเอาเสียเลย ถ้าจะข้ามถนนหรือเดินเข้าบ้านก็ให้ระวังเป็นพิเศษ ดิฉันรู้สึกขอบคุณ เขาเหลือเกิน ที่เขาเห็นเข้าเกิดห่วงใยดิฉันอย่างจริงใจ ส่วนดิฉันนั้นพอรถชนก็รู้สึกมันซาๆ ไปทั้งสองขา รู้สึกปวดหนึบๆ เหมือนกัน ดิฉันโกรธรถคันนั้น คิดในใจ ว่าคนอะไรขับรถไม่ดูคนเดินถนน ก็ไปงานศพมาด้วยกัน จะรีบร้อนไปไหน ค่อยๆ ออกรถมาเรื่อยๆ ก็ได้ ส่วนคนอยู่ในรถทั้งคนขับและคนที่นั่งมาด้วยกัน ต่างยื่นหน้าออกมาถามว่า “เป็นอะไรไหมคะ” “เป็นอะไรไหมครับ” ดิฉันหน้าบึ้งตอบว่า “ไม่เป็นอะไร” แล้วก็ไม่มีมองหน้าเขาอีก ไม่มีมองทั้งคนไม่มีมองทั้งรถ แต่ก็ใจสั่นตกใจที่ทราบว่าตนเอง

เกือบถูกรถชนถึงบาดเจ็บ หรือเป็นอย่างอื่นไป ด้วยอาการตกใจ และใจสั่นรวมทั้งมีน้ําที่ขาทั้งสองข้างดิฉันรีบนั่งสามล้อเข้าบ้าน เพราะบ้านอยู่ในตรอกแถวๆ บางกระบือ พอถึงบ้านรีบแจ้งให้สามีและลูกๆ ฟังว่าดิฉันถูกรถชน เขาตกใจกันใหญ่โดยเฉพาะลูกๆ ถามว่า เป็นอะไรไหมแม่ ดิฉัน ตอบว่าไม่เป็นอะไรเลย แต่มีน้ําที่ขาๆ นิดหน่อย เดี่ยวคงหาย แล้วดิฉันก็บอกกับลูกๆ ว่า วันนี้แม่อัญเชิญสมเด็จฯ ท่านไปด้วยละนี่เิง พระองค์ทรงคุ้มครองแม่ให้รอดพ้นจากอันตรายได้ ต่อไปนี่แม่จะต้องนำพระรูปลือคเกิดสมเด็จฯ ติดตัวไปด้วยทุกวัน เพื่อให้พระองค์ทรงคุ้มครอง แล้วหลังจากวันนั้นเป็นต้นมาดิฉันก็ห้อยคอเป็นประจำ เป็นที่น่าสังเกตว่า เวลาดิฉันแต่งเครื่องแบบ (ทหารหญิง) ไปทำงานและห้อยคอด้วยพระรูปลือคเกิด รู้สึกมีพลังพิเศษปกติดิฉันขี้โรคไม่ค่อยแข็งแรงนัก แต่เวลาสวมเครื่องแบบไปทำงาน ดิฉันจะกลายเป็นบุคคลอีกคนหนึ่งที่กระฉับกระเฉงปฏิบัติงานได้ตลอดวันไม่ซึมเซาหรือเบื่อหน่ายการทำงาน อาจจะเป็นด้วยอำนาจแห่งพระองค์ดลบันดาลให้ดิฉันเป็นไปตามที่

ดิฉันอธิษฐานและระลึกถึงพระองค์ทุกวันก็ได้ และพร้อมกันนี้ ดิฉันก็ระลึกถึงองค์เทพแห่งสมเด็จพระเจ้า ได้ติดตามคุ้มครองปกป้อง รักษาให้ดิฉันประสบแต่สิ่งที่เป็นมิ่งมงคล พ้นจากอุปัทอันตราย ทั้งปวงด้วยเถิด

ดิฉันขอจบสิ่งที่ได้ประสบมากับตนเอง เนื่องจาก อานุกาภาพแห่งพระรูปลือคเกิดเพียงเท่านั้นนะคะ เรื่องของดิฉัน อาจจะไม่โลดโผนเหมือนคนอื่น และดิฉันก็ไม่อยากจะเจออะไร ที่น่าหวาดเสียวเหมือนใคร ๆ เจอหรรอกคะ เพียงแค่นี้ก็ ใจสั่น ใจหายใจคว่ำ เล่ามานี้ก็เพื่อให้คุณศรีเพ็ญฟังได้ถือเป็นสถิติ เท่านั้น เรื่องของดิฉันที่เล่ามานี้ขอรับรองว่าเป็นความจริงทุก ประการถ้ามีอะไรเกิดขึ้นอีกจะเขียนเล่ามาให้คุณฟังอีกนะคะ

ขอคุณพระศรีรัตนตรัยจงคุ้มครองคุณให้ประสบแต่ ความร่มเย็นเป็นสุขตลอดกาล

ด้วยความรักนับถืออย่างยิ่ง

อัจฉริยา ไตสกุล

แผนกวิทยุ กองการสื่อสาร

กรมทหารสื่อสาร กรุงเทพฯ

๑๔๐ ซอยเฉลิมเขต ๑ ถนนบำรุงเมือง

๑๘ มกราคม ๒๕๑๘

กราบเรียนอาจารย์พรที่เคารพ

ดิฉันส่งบันทึกเกี่ยวกับ ลือคเกิดสมเด็จพระนเรศวรมหาราช อาจารย์ลงในหนังสือวิญญูณด้วยนะคะ ยังมีสิ่งอื่น ๆ อีก ๒-๓ เรื่อง แต่ยังไม่มีเวลาเขียน

กราบขอบพระคุณ

สุภาพร พิเศษสุสกุลวงศ์

บันทึก

ดิฉันไปที่บ้านอาจารย์พรเมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๑๗ ไม่ทราบมาก่อนว่าเขามีพิธีอะไรกัน ได้ยินเด็กในบ้านอาจารย์ พรพูดเรื่องเช่าลือคเกิด สงสัยจึงถามพี่ผ่องผิวว่าลือคเกิดอะไร พี่ผ่องผิวบอกว่าขึ้นไปดูซิอยู่ชั้นบน ควรบูชาสักองค์นะของ ดีๆ อย่างนี้หายากดิฉันจึงขึ้นไปบนชั้น ๓ ของสำนักฯ เห็นคุณศรีเพ็ญ กำลังสรวนอยู่กับพระรูปลือคเกิดสมเด็จพระนเรศวรมหาราช จึงแจ้งความจำนงค์ว่าต้องการเช่าพระรูป

ลือคเกิด ซึ่งเหลืออยู่แต่ชนิดเลี่ยมขนาด และเงินผสมทอง ส่วนชนิดเลี่ยมทองคำนั้นหมดแล้วต้องสั่งจองใหม่ ดิฉันไม่ได้ติดใจอะไรนักหรอก นี่ก็แน่ใจว่าชนิดไหนก็คงมีความสำคัญเท่ากัน จึงเข้าชนิดเลี่ยมขนาดมา ๑ องค์ เมื่อมาอ่านหนังสือวิญญูณเขียนถึงความเป็นมาในการเข้าพิธี และปรากฏการณ์ในสมาธิของคุณศรีเพ็ญจึงทำให้มีความปลื้มปิติ ที่ได้พระรูปลือคเกิดไว้ในครอบครอง จะติดตัวเสมอเมื่อมี ธุระจะออกนอกบ้าน ต่อมาวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๑๗ เดือนเดียวกันดิฉันจำได้ว่าตรงกับวันจันทร์ ซึ่งตามปกติวันจันทร์ ถึงวันศุกร์ เวลา 4 โมงเย็นดิฉันจะเตรียมอาหารไว้คอยลูกสาวคนโต ซึ่งเรียนชั้นอนุบาลและกลับถึงบ้านเย็นเสมอ อาหารเย็นวันนั้นเป็นอาหารโปรดของลูกสาวคือปลากระพงขาวหนึ่งซีอิ้ว เมื่อจัดการตั้งกระทะใส่ปลาลงหนึ่งแล้วสั่งเด็กคน ใช้ให้คอยดู สุกแล้วให้ปิดไฟ (เตาแก๊ส) ทันที

ดิฉันออกมาคอยรับลูกสาว ซึ่งรถโรงเรียนจะมาส่งตรงหน้าบ้าน วันนั้นรถมาถึงเวลา ๑๖.๒๐ น. พอลูกลงรถ เห็นดิฉันยืนรออยู่ก็วิ่งเข้ามาบอกว่าคุณครูสั่งให้ตัดผม (ขณะนั้น

ผมของลูกสาวยาวประบ่ารวบ ๒ แกละ กำลังน่ารัก) ครอบไว้จะตัดเดี๋ยวนี้ให้ได้ ดิฉันขอผลัดเป็นวันเสาร์ก็ไม่ยอม ปกติลูกคนนี้เป็นคนช่างเจ้าอารมณ์สักหน่อย เวลาต้องการสิ่งใดจะเอาให้ได้ทันทีทันใด ดิฉันไม่ค่อยตามใจเท่าใดนักจะให้ในสิ่งที่เห็นสมควรเท่านั้น คิดเสมอว่าถ้าตามใจมากเกินไปเด็กจะได้ใจจะเอาแกไม่อยู่เมื่อโตขึ้น แต่เมื่อเห็นแกรบเร้าอยากตัดผม ซึ่งใจดิฉันก็อยากให้ตัดนานแล้ว เพราะจะได้ไม่ต้องเป็นธุระหิวผมผูกผมในตอนเช้า เมื่อเข้าบ้านเก็บหนังสือเรียนเรียบร้อย หยิบกระเป๋าเงินได้ก็ออกมาข้างนอกเพื่อรอรถไปร้านทำผม ขณะที่ยืนรอรถอยู่ดิฉันถามความตั้งใจของลูกสาวอีกครั้งว่าแน่ใจหรือที่จะตัดผม และจะต้องสัญญาด้วยว่าจะไม่ร้องไห้เสียตายผมภายหลัง ซึ่งแกก็ยืนยันแข็งแรงว่าจะตัดเช่นเดิม ขณะที่รถแท็กซี่กำลังแล่นผ่านมาและก่อนที่จะตัดสิ้นใจเรียกรถให้หยุด พลันนึกถึงสายสร้อยคอซึ่งแขวนลือคเกิดสมเด็จฯพระนเรศวรมหาราช จึงบอกลูกสาวว่าแม่ลืมของที่บ้านขอกลับไปเอาก่อน ลูกสาวของดิฉันก็ยินยอมเมื่อเข้าบ้านเห็นเด็กคนใช้กำลัง

อุ้มลูกคนเล็กอายุ 6 เดือนเศษจึงถามว่างานที่สั่งไว้ดูแลเรียบร้อยหรือเปล่า เด็กคนใช้ได้ยินทำท่าตกใจว่าลือคปลาที่นั่งบนเตา เท่านั้นเองดิฉันรีบเดินไปในครัว เห็นกะทะแห้งผาก จนน้ำในจานปลานิ่งเดือดปุด ๆ นึกในใจว่าคุณพระช่วย นี่ถ้าดิฉันตัดสินใจขึ้นรถไปตะกี้เนี่ย เห็นที่ไม่ต้องบอกก็ได้ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น นี่คงเป็นเพราะบุญบารมีของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชนั่นเอง นึกได้เท่านี้รู้สึกว่าชนหัวลูกชู้

สุภาพร พิเศษฐิตกุลวงศ์

๑๘ มกราคม ๒๕๑๗

ปรากฏการณ์จากพระรูปลือคเกิด

เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ ที่ผ่านไปนี้เพื่อน ๆ ของข้าพเจ้าที่กรุงเทพฯ ได้มาเที่ยวที่บ้านของข้าพเจ้า ซึ่งวันนั้นก็บังเอิญตรงกับงานลอยเรือประจำปีของวัดไผ่ล้อม ข้าพเจ้าจึงถือโอกาสพาเพื่อน ๆ เหล่านั้น และยังสมทบกับเพื่อน ๆ แถวบ้านข้าพเจ้ารวมแล้วประมาณสิบกว่าคน เช่าเรือลำหนึ่งเพื่อจะไปเที่ยวยังวัดไผ่ล้อม เมื่อถึงวัดแล้วพวกเราต่างก็ขึ้นไปนมัสการ

พระพุทธรูปในโบสถ์ หลังจากนั้นจึงได้ชักชวนกันลงลอยเรือเล่น ซึ่งขณะนั้นก็ยังมีผู้คนนำ เรือมาลอยกันเต็มบริเวณหน้าวัดไปหมด ขณะที่พวกเขากำลังสนุกอยู่กับการลอยเรืออยู่นั้น ก็มีเรือลำหนึ่งแล่นเข้ามา โกลี่ซึ่งมีหญิงสาวนั่งอยู่เต็มลำเรือลำนั้น หญิงสาวเหล่านั้นก็คือเพื่อน ๆ ในตลาดเดียวกับข้าพเจ้านั่นเอง แถมคนขับเรือทั้งสองลำก็ยังเป็นเพื่อนกันอีกด้วย จึงเป็นเหตุให้คนขับเรือ ลำของข้าพเจ้าได้พุดจายั่วเข้าหญิงสาวเหล่านั้น แล้วจึงได้ เกิดการทำแข่งเรือกันขึ้น ซึ่งข้าพเจ้าไม่ค่อยพอใจนัก แต่ก็ไม่กล้าคัดค้านอะไรออกไป เมื่อทั้งสองฝ่ายตกลงกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เรือทั้งสองลำจึงพุ่งออกมาจากกลุ่มเรือที่ลอยกันอยู่หน้าบริเวณวัดทะยานไปสู่เบื้องหน้าด้วยความเร็ว แต่ก็แล่นวนเวียนกันอยู่ไม่ไกลจากบริเวณวัดมากนัก สักครู่ต่อมาเรือของฝ่ายโน้นได้แล่นมาตัดหน้าเรือลำของข้าพเจ้า สุดปัญญาที่จะหลีกเลี่ยงได้ เพราะต่างฝ่ายต่างก็แล่นด้วยความเร็ว จึงได้เกิดปะทะกันขึ้นเสียงดังโครม สะเก็ดไฟที่เกิดจากแรงปะทะและควันดำโขมงที่เกิดจากเครื่องของเรือลำนั้น พุ่งกระจายขึ้นสู่ท้องฟ้า

และค่อยๆ จางหายไป ในอากาศข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจมาก ว่าทำไมขณะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่รู้สึกรตกใจเลยแม้แต่น้อย และเพื่อน ๆ ในเรือของข้าพเจ้าซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นผู้หญิงแถมยังว่ายนํ้าไม่เป็นกันอีกด้วย ก็ไม่ได้แสดงอาการตกใจหรือหวีดร้อง ขึ้นมาเลยแม้แต่น้อย ทุกคนยังคงนั่งสงบอยู่กับที่คล้ายกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น จึงทำให้คนขับไม่เสียสมาธิ เรือจึงไม่พลิกคว่ำ แต่ข้าพเจ้าก็อดคิดในใจไม่ได้ว่า เรือชนกันแรงแบบนี้ต้องมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียหายแน่ แต่ข้าพเจ้าก็เห็นเรือลำนั้นยังคงแล่นต่อไปตามปกติ ข้าพเจ้าจึงได้หันมาสำรวจเรือของข้าพเจ้า ก็เห็นว่าไม่มีอะไรเสียหาย จึงรู้สึกโล่งใจ แต่หารู้ไม่ว่าขณะนั้นเรือได้รั้วแล้ว และทุกคนในเรือก็ไม่มีใครทราบเลย แม้กระทั่งคนขับใน ขณะนั้นก็เป็นเวลาเย็นมากแล้วข้าพเจ้าจึงคิดว่าเราควรจะกลับกันเสียที จึงได้สั่งให้คนขับกลับมาที่ท่าจอดเรือหน้าตลาด แต่เพื่อนอีกคนท้วงขึ้นว่า ไปจอดที่ท่าเรือหน้าอำเภอก็ดีกว่า เพราะใกล้กว่ากันมาก และจะได้เลยส่งเพื่อน ๆ - ที่มาจากกรุงเทพฯ ขึ้นรถซึ่งจอดอยู่หลังอำเภอกลับกรุงเทพฯ

จะได้ไม่ต้องเสียเวลาเดินย้อนกลับมาอีกที่หนึ่ง เมื่อเรือแล่นมาถึงท่าจอดเรือ ซึ่งเรือยังไม่ทันเทียบท่าเรียบร้อยดีข้าพเจ้า ก็ได้ยินเสียงคนขับเรือพูดอย่างรีบร้อนขึ้นว่า เร็ว! ทุกคน ขึ้นจากเรือ เร็ว เรือร่วน้ำเข้าทางท้ายเรืออยู่แล้ว สงสัยจะถูก ไบพัดเรือลำนั้น เจาะเข้าที่ใต้ท้องเรือ ทุกคนจึงได้รีบกระโดดขึ้นจากเรือ เมื่อทุกคนขึ้นจากเรือกันหมดแล้ว ข้าพเจ้ามองไปที่ท้ายเรือ เห็นน้ำที่ผุดขึ้นจากใต้ท้องเรือด้านท้ายล้นขึ้นมาจนเกือบจะท่วมเครื่องอยู่แล้ว คนขับตอมนั้นหน้าซีดเผือด คว่าได้กะลาก็รีบวิดน้ำออกจากเรือเป็นการใหญ่ เพื่อน ๆ ของข้าพเจ้าที่เห็นดังนั้น จึงรีบช่วยกันโดดลงไปที่หัวเรือ เพื่อช่วยกันถ่วงน้ำหนักให้กับหัวเรือ ท้ายเรือจะได้ลอยขึ้น ส่วนบรรดาคนขับเรือหางที่อยู่ในบริเวณนั้นก็รีบช่วยกันวิดน้ำออกจากเรือ แต่ก็หาได้ผลไม่เพราะดูเหมือนยิ่งวิดน้ำก็ดูเหมือนยิ่งจะยิ่งล้นขึ้นมาทุกที เมื่อทุกคนเห็นไม่ได้การ เช่นนั้นก็บอก ให้คนขับนำเรือเข้ามาในตลิ่งเสียก่อน เมื่อนำเรือเข้ามาในตลิ่งเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็รีบช่วยกันนำเรือมาผูกติด กับต้นไม้ใหญ่ ลักครู่ต่อมาท้ายเรือก็ค่อย ๆ จมลงไปใต้น้ำทีละน้อย จนเหลือแต่หัวเรือซึ่งผูกติดกับต้นไม้ไหลขึ้นมา

เมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้นลง เพื่อน ๆ ของข้าพเจ้าจึงพูดขึ้นว่า พวกเรานี้โชคดีนะ ถ้าเมื่อสักครู่นี้เราตัดสินใจกลับช้ากว่านี้อีกหน่อย เรือลำนี้ก็คงจะจมอยู่กลางแม่น้ำแน่ และพวกเราจะเป็นอย่างไรกันก็ยังไม่รู้ แต่ข้าพเจ้าคิดในใจว่าที่พวกเรารอดชีวิตกันครั้งนี้คงจะเป็นเพราะข้าพเจ้ากับหลานชายซึ่งไปด้วยอีกคนหนึ่ง ต่างก็ได้แขวนพระรูปลือคเกิดของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช พวกเราจึงปลอดภัยอย่างปาฏิหาริย์

ศมานันท์ บุญบรรเจิดสุข

ร้านไทยศิลป์ ตลาดอำเภอสามโคก

จังหวัดปทุมธานี

ผู้บันทึก

อภินิหารพระรูปลือคเกิดอนุสรณ์

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

เรียนอาจารย์พร รัตน์สุวรรณ

ด้วยผมได้รับพระรูปลือคเกิดอนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ซึ่งทางสำนักค้นคว้าทางวิญญาณได้จัดทำพิธีเมื่อครั้งที่ ๑ ไปบูชา ๑ พระรูป ซึ่งผมได้นำไปเก็บ

ไว้ในห้องพระที่บ้าน และกราบไหว้บูชาอยู่เป็นนิจ พระรูป
ลี้คเกิดอนุสรณ์ฯ นี้ ภริยาของผมมีความเคารพนับถือและ
เลื่อมใสมาก เนื่องจากได้ทราบซึ่งถึงพระเกียรติประวัติอันยิ่ง
ใหญ่ในอดีตของพระองค์ ที่ได้ทรงกอบกู้อิสรภาพให้แก่ ชาติ
ไทยด้วยพระปรีชาสามารถอันยอดเยี่ยม ยิ่งด้วยพระอุตสาห
วิริยภาพ อัจฉาญ แก้วกล้า เด็ดเดี่ยว พิชิตปวง อริราชศัตรู
ได้ราบคาบ จนเป็นที่เลื่องลือพระเกียรติคุณและพระเดชานุภาพ
ไปทั่วทิศานุทิศ นอกจากนี้ยังได้อ่านพบในหนังสือวิญญูณว่ามี
การติดต่อทางสมาธิ ทราบว่าแม้ในปัจจุบันนี้พระวิญญูณของ
พระองค์ก็ยังทรงห่วงใยประชาชาติไทยอยู่มิรู้คลาย และทรง
คอยช่วยคุ้มครองป้องกันประเทศชาติของไทยไว้ มิให้ถึงกับต้อง
แตกแยกสลายจนสูญเสียเอกราชอธิปไตยได้ และภริยาของผม
ก็ได้กราบไหว้บูชาพระรูปลี้คเกิดอนุสรณ์ของพระองค์ท่านอยู่
เสมอเป็นนิจเช่นกัน โดยเชื่อถือและมั่นใจว่า พระรูปลี้คเกิด
อนุสรณ์ซึ่งทางสำนัก คันคว่าทางวิญญูณได้จัดการทำตามพระ
ราชประสงค์ของพระองค์ท่าน ที่ทราบได้โดยเข้าสมาธิซึ่งได้เข้าสู่
พิธีการ โดยอัญเชิญเทพเจ้าและท่านโอบปาดิกะ

ที่ทรงมหิทธิฤทธิ์มาชุมนุม พร้อมกันเพ่งกระแสจิต ส่งพลังงาน-
ภาพไว้ในพระรูปลือคเกิดอนุสรณ์จนเสร็จพิธีครบเจ็ดคืนเจ็ดวัน
นั้น ต้องมีความศักดิ์สิทธิ์ สามารถช่วยคุ้มครองป้องกันภัย และ
อำนวยความสุขสวัสดิ์ให้แก่ผู้ที่เคารพนับถือได้อย่างแน่นอน
เมื่อ ภริยาของผมออกจากบ้านไปไหนไกลๆ ได้อัญเชิญเอา
พระรูปลือคเกิดดังกล่าวติดตัวไปด้วยเสมอ ๆ มาเมื่อกลางเดือน
พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ นี้ เผอิญเครื่องโทรทัศน์ที่บ้านของผม
เสีย จะปรับแต่งอย่างไรก็ไม่ดีได้ ไม่มีภาพไม่มีเสียงเลย และเสีย
หมดทุกๆ ช่องด้วย เลยไม่ได้ดูโทรทัศน์กันหลายวัน แต่ก็ยังไม่
ได้ติดต่อให้ช่างมาตรวจแก้ไข จนกระทั่งมาถึงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม
พ.ศ. เดียวกันนี้ เวลา ๑๘ นาฬิกา ๑๐ นาที ภริยาของผมอยาก
ดูโทรทัศน์เหลือเกิน แต่ไม่รู้จะทำประการใด จึงอัญเชิญพระรูป
ลือคเกิดอนุสรณ์สมเด็จฯ พระนเรศวรมหาราชเจ้ามาไว้ในมือ แล้ว
ยกมือขึ้นถวายบังคม พร้อมทั้งได้ลั่นวาจาอธิษฐาน ขอบพระ
บารมีพระองค์ท่านช่วยดลบันดาลให้เครื่องโทรทัศน์ที่ใช้งานได้
ได้แล้วนั้นให้ใช้งานได้ด้วย หากเครื่องโทรทัศน์ที่เสียนี้คืนสภาพ

ดีใช้ การได้ดังเดิม จะส่งเรื่องไปให้อาจารย์พรฯ นำลงในหนังสือ “วิญญูญาณ” เพื่อให้บรรดาสมาชิกและผู้ที่ได้รับพระรูปลือคเกิดอนุสรณ์ของพระองค์ท่านไป ได้ทราบซึ่งถึงอภินิหารแห่ง พระรูปลือคเกิดอนุสรณ์นั้นด้วย เมื่ออธิษฐานเสร็จแล้ว ภาวของผมนิ่งลงมือเปิดเครื่องโทรทัศน์ดู ก็ปรากฏเป็นเส้น ๆ ซับซ้อนอย่างที่เคยเห็นกันอยู่บ่อย ๆ ซึ่งแสดงว่าจะมีภาพให้เห็นได้ จึงหมุนปรับแต่งต่อไป ก็บังเกิดมีเสียงแปลกประหลาดดัง “แก๊ก” ให้ได้ยิน (ซึ่งแต่ก่อนไม่เคยมีเสียง อย่างนี้เลย) พร้อมกับนั้นก็เกิดมีภาพและเสียงชัดเจนเป็นปกติ ได้ดูได้ฟังกันมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ (9 กรกฎาคม ๒๕๑๔) ก็ยังไม่มีเสียเลย ภาวจึงขอให้ผมช่วยเขียนเรื่อง นี้ส่งมาให้อาจารย์ทราบ เพื่อนำลงในหนังสือ “วิญญูญาณ” ให้ เดิมทีผมก็ยังลังเลใจเกรงว่าอาจารย์จะเห็นเป็นเรื่องธรรมดา ซึ่งอาจจะเป็นได้เอง ผมจึงได้รั้งรออยู่ ต่อมาภาวของผมนิ่งเจ็บป่วยและไม่สบายใจที่ไม่ได้ส่งเรื่องมาลงหนังสือ ตาม ที่ได้ลั่นวาจาให้สัตย์ปฏิญาณไว้ เกรงว่าจะเป็นโทษเป็นภัย แก่ตัวได้ เพราะเสียสัตย์ จึงขอรับรองให้ผมเขียนเรื่องส่งมาให้ได้

เพราะฉะนั้น ผมจึงรีบกระวีกระวาดเขียนเรื่องส่ง
มาเพื่อทราบ ซึ่งผมหวังเป็นอย่างมากว่าอาจารย์คงจะไปรด
กรุณา ปราณี ให้ความสบายใจแก่ภริยาของผม โดยนำเรื่องนี้
ลงใน หนังสือ “วิญญูญาณ” ให้ตามความประสงค์ผมและภริยา ขอ
กราบขอบพระคุณล่วงหน้ามา ณ ที่นี้ด้วย

ด้วยความนับถืออย่างสูง

ร.อ. คำ ศรีถนอม ร.น.

บ้านเลขที่ ๑๐๐๗ ม. ๓ สำโรงเหนือ

อ. เมือง สมุทรปราการ ซอยแบริงสุขุมวิท

๒ กรกฎาคม ๒๕๑๘

รายนามผู้มีจิตศรัทธาร่วมทำบุญหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)
(หนังสือ อ.พร รัตนสุวรรณ)

๑. ห้างทองเทพนำชัย (เตาปูน)
โดย คุณแหลม-คุณชลิกา โรจนโกศล และครอบครัว ๘,๐๐๐ บาท
๒. ห้างทองเทพนำชัย (นนทบุรี) โดยคุณชาญวิทย์ ถนัดธรรมกุล ๖,๐๐๐ บาท
๓. คุณอวยชัย-คุณศมานันท์ ถนัดธรรมกุล และครอบครัว ๑๔,๐๐๐ บาท
๔. ดร.นันทพล-คุณอโณทัย-คุณวันปิยะ โรจนโกศล ๓,๐๐๐ บาท
๕. คุณพจน์-คุณกาญจน์ลภิน-คุณกฤษณ์พีระ รัตนธรรมศรี ๓,๐๐๐ บาท
๖. คุณทศพล-คุณภคมน-ด.ญ.สุภัทสร-ด.ญ.วรัปสร ถนัดธรรมกุล ๑๖,๐๐๐ บาท
๗. โรงงานทองเทพนำชัย ๑๕,๐๐๐ บาท
๘. คุณอภิรักษ์ ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๙. คุณธงชัย-คุณนฤมล-คุณวรัญญา จึงประพฤติ และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท
๑๐. ครอบครัวศรีสุตัญญลักษณ์ ๙,๐๐๐ บาท
๑๑. คุณฮั่ว-คุณพรพมา หอมศิริวรรณ, คุณสิทธิชัย-คุณปาริชาติ ด.ช.วณฤทธิ-ด.ญ.อุสา หอมศิริวรรณ และ บริษัท สำนักกฎหมาย สิทธิชัยแอนด์แอลซีเอสไอเอส จำกัด ๑๕,๐๐๐ บาท
๑๒. คุณศักดิ์ดา-คุณรัชณี วงศ์วิสกุล และครอบครัว ๑๕,๐๐๐ บาท
๑๓. คุณพ่อเม้งซี้ แซ่ไฉ้ว-คุณแม่อาบ๊วย แซ่ตั้ง ๓,๐๐๐ บาท
๑๔. คุณพ่อเล็ก-คุณแม่ลิณี ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๑๕. คุณพ่อใจเกียง แซ่แต้-คุณแม่แจ็กเกี้ยว แซ่เลี้ยว ๓,๐๐๐ บาท
๑๖. คุณอรพรรณ-คุณรักษ์พงษ์ ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๑๗. ห้างทองไทยศิลป์ ๑ โดยคุณวิศรุต-คุณรัชณี บุญบรรเจิดสุข ๕,๐๐๐ บาท

๑๘. ห้างทองไทยศิลป์ ๒

โดย คุณสุวรรณ-คุณลภัก บุญบรรเจิดสุข และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๑๙. ห้างทองไทยศิลป์ ๓

โดย คุณสุรชาติ-คุณกิตติมา บุญบรรเจิดสุข และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๒๐. คุณพ่อประเสริฐ-คุณแม่อาลัย บุญบรรเจิดสุข ๓,๐๐๐ บาท

๒๑. คุณจิระชัย-คุณทัศนีย์ ไกรกังวาล และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๒๒. คุณกิตติ-คุณวันทนี รัตนศรีวิจิตร และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๒๓. คุณตาซีเอียง แซ่ฉั่ว-คุณยายโซว แซ่ลิ้ม ๓,๐๐๐ บาท

๒๔. คุณเอี้ยงฮวง บุญบรรเจิดสุข ๖,๐๐๐ บาท

๒๕. คุณทวี-คุณนัยนา ลีลาเวชบุตร ๓,๕๐๐ บาท

๒๖. คุณศุภกฤต ลีลาเวชบุตร และครอบครัว ๓,๐๐๐ บาท

๒๗. คุณปริญญา-คุณลानी ลีลาเวชบุตร ๓,๐๐๐ บาท

๒๘. คุณภิญญาดา ลีลาเวชบุตร ๓,๐๐๐ บาท

๒๙. ครอบครัวอมรสิทธิ์ ๘,๐๐๐ บาท

๓๐. คุณชัชชัย จันทร์ศุภฤกษ์ ๓,๐๐๐ บาท

๓๑. บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด ๓,๐๐๐ บาท

๓๒. ครอบครัวหงส์เงิน ๕,๐๐๐ บาท

๓๓. คุณณัฐพล-คุณศุภวาณี ศรีสุธัญลักษณ์ ๓,๐๐๐ บาท

๓๔. คุณนริศ เรเชียงแสน-คุณแม่บุญมี คำเอี่ยม ๓,๐๐๐ บาท

๓๕. คุณสุวัชรี้ เล็กศรีสกุล และครอบครัว ๓,๐๐๐ บาท

ณ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๓

พิมพ์ที่โรงพิมพ์วิญญาน
๔๕/๓ ถนนสามเสน บางลำภู
กรุงเทพมหานคร
โทร. ๔๒๒๐๒๕

พร รัตน์สุวรรณ
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๑๘

